

Celje - skladišče

D-Per
65/1985

5000013539,5

COBISS o

OSREDNJA KNJ. CELJE

RUDAR

GLASILO KOLEKTIVA RUDARSKO-ELEKTROENERGETSKEGA KOMBINATA
FRANC LESKOŠEK-LUKA, TITOVO VELENJE

LETO XIX

PETEK, 4. OKTOBER 1985

ŠTEVILKA 5

Ob prazniku občine Velenje - 8. oktobru • 110-letnici
Rudnika lignita Velenje • 35-letnici delavskega samo-
upravljanja v Rudniku lignita Velenje • 40-letnici
osvoboditve

8. OKTOBER - POMEMBNA PRELOMNICA V LETU 1941

Letos smo že slavili visoke obletnice velikih dni in dogodkov. Ob 8. oktobru, prazniku občine Velenje, pa se v nas praznično razpoloženje z enako silo prepleta z vednostjo, da je uspešen napad štajerskega bataljona na mesto Šoštanj v noči s 7. na 8. oktober pomembna prelomnica v letu 1941, ko je slovenski narod v najhujših razmerah začel svoj oboroženi boj proti okupatorju. Ponosni smo, da je šest mesecev po zasedbi naše domovine bila mlada slovenska partizanska vojska že organizirana in pripravljena tudi za velike vojaške akcije. To je bil znak, da se uporno ljudstvo ne strinja z vsiljenim redom nacističnega rajha. Po drugi strani pa je napad partizanov na Šoštanj pomenil veliko moralno pridobitev za partizansko vojsko in narodnoosvobodilno gibanje sploh.

Vsa leta NOB je bila Šaleška dolina eno od žarišč osvobodilnega boja proti nacističnemu okupatorju. Okupator jo je prišteval med najbolj nemirne predele celjskega okrožja in Spodnjega Štajerskega.

Razmah osvobodilnega gibanja v naši dolini lahko pripišemo tudi temu, da so v njej živel in delali rudarji, ki se niso pustili zatirati in izkoriščati. Okupator je sicer hotel, da bi v velenjskem rudniku odkopali kar največ premoga, zato je povečal tudi število delavcev v njem in uvedel zanje vojaško disciplino. Vendar pa učinka, ki ga je pričakoval, ni bilo. Domovinska zavest rudarjev je bila velika. Izvedli so nič koliko sabotaž v rudniku in dosegli, da so proizvodni rezultati v njem upadli na četrtno doseženih v prejšnjih letih.

Enajstega aprila 1875 so v naši dolini v globini nekaj več kot sto metrov naleteli na sloj lignita, ki jim je dal vedeti, da se pod površjem doline skriva ogromno naravnega bogastva. V nadaljnjih mesecih so vrtno povečali toliko, da so iz nje dobljena je-

Strani 3-6: Z volitev...

Dalje na strani 2!

NADALJNJA VSEBINA ŠTEVILKE

(STRANI 3-6) Z volitev v samoupravne organe TOZD, delovnih skupnosti in delovne organizacije RLV 20. septembra letos • (STRANI 4-5) Letošnje poslovanje našega kombinata • (STRANI 6-7) Odšli so v pokoj • (STRANI 7-11) Portreti - Obvestilo za vse delavce RLV - Beseda v slovo od Franca Hrasta na pokopališču v Podkraju • (STRAN 12) Nagradna križanka • PRILOGA - Pesemski listi

dra premogovega sloja dala zanesljive podatke o sestavi sloja in njegovi kvaliteti. Najdba tega sloja lignita je temeljni kamen današnjega RLV.

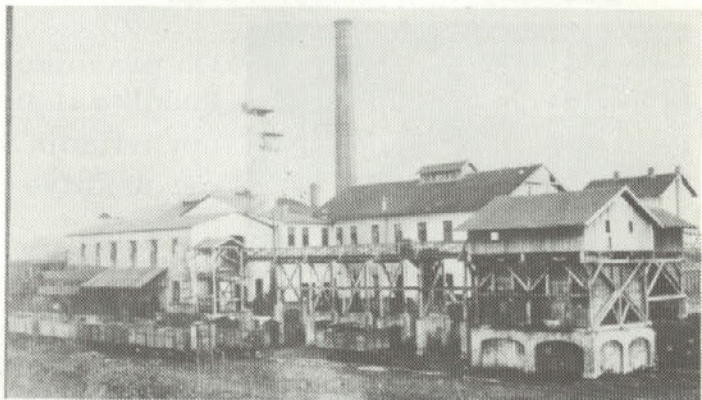
RUDNIK LIGNITA VELENJE PO OSVOBODITVI

Naš rudnik je v svojem dolgoletnem obratovanju preživel cesarstvo Avstro-Ogrske in kraljevino Jugoslavijo. Šele v novi, socialistični Jugoslaviji pa se je njegov razvoj vsestransko razmahnil. Začeli sta se izgradnja rudniških objektov in modernizacija rudarske opreme. Odprli so jamo Preloge, zgradili nov zračilni jašek, klasirnico, nakladalno železniško postajo, elektro-strojne delavnice, glavno skladišče materiala, razdelilno in transformatorsko električno postajo, obratne zgradbe jamskih obratov in še vrsto drugih objektov. Odkop premoga se je znatno povečal. A iz leta v leto večje jamske proizvodnje niso dosegali samo z odpiranjem novih odkopnih polj in povečevanjem števila zaposlenih delavcev, temveč predvsem s povečevanjem delovne storilnosti. Več so naredili zaradi uvajanja sodobne mehanizacije v vedno večjem obsegu in s koncentracijo odkopov ter z uvajanjem racionalnejših pridobivalnih postopkov. Odkop premoga se je z borih 182 000 ton v letu 1945 povečal na 5 milijonov ton v letu 1981.

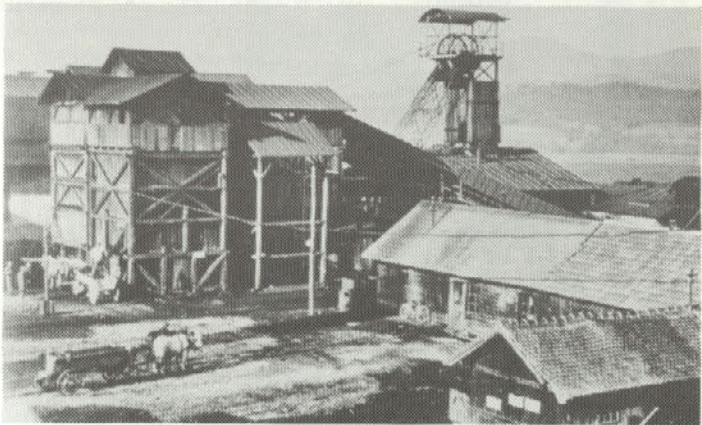
Vzporedno z vsem tem se je vedno na boljše spreminjalo življenje velenjskih rudarjev. V prvem obdobju graditve novih proizvodnih zmogljivosti so vzeli upravljanje dotedanjega državnega rudnika v svoje roke. Že 3. februarja 1950 so izvolili prvi, poskusni delavski svet. Njegovo zavzeto delo je prekinil zakon o delavskih svetih, ki je bil sprejet 27. junija istega leta. Že dva meseca po tem dogodku so v RLV znova bile volitve. Tokrat neposredne volitve delavskega sveta rudnika, v skladu z zakonom o delavskih svetih. Kmalu je bil izvoljen tudi prvi upravni odbor kot izvršilni organ delavskega sveta rudnika. Zgodovinsko najpomembnejši in najbolj revolucionaren dan za kolektiv rudnika v tem času pa je prav gotovo bil tisti dan v septembru 1950, ko je prvi neposredno izvoljeni delavski svet prek svojege upravnega odbora prevzel upravljanje rudnika v svoje roke. To dejanje je pomenilo novo kvaliteto v oblikovanju proizvodnih, družbenogospodarskih in političnih odnosov v rudniku. Seveda delavsko samoupravljanje takrat še ni imelo ustrezne materialne osnove, saj so bile komaj odpravljene hude posledice vojne in so le izreden delovni polet, zavzetost in visoka politična zaveza delavcev rudnika lahko premagali številne ovire pri graditvi vsega novega.

Zunanji objekti RLV v prvih letih po prvi...

in v prvih letih po drugi svetovni vojni

RUDAR - INFORMATOR, glasilo kolektiva sestavljene organizacije REK Franc Leskošek-Luka, Titovo Velenje

Za izdajanje glasila skrbi uredniški odbor. Odbor sestavljata:

- a) delegacija samoupravnih organov in družbenopolitičnih organizacij: Ivan Krejan (RLV - J. mehanizacija) - namestnik Polde Rober (RLV - J. Škale), Anton Ribarič (RLV - DSSS) - namestnik Igor Jevšovar (RLV - J. Preloge), TE Šoštanj - Maks Lomšek (namestnica Zinka Moškon), ESO - Alojz Filipančič (namestnik Dragan Čelofiga), SIPAK - Roman Rebernik (namestnik Rudi Vuzem), EFE - Mile Maksimović (namestnica Milena Zaleznik), Avtoprevoznništvo in servisi - Vili Malovšek (namestnik Branko Kranjčec), Tiskarna - Silvo Pešak (namestnica Marija Boruta), Družbeni standard - Dragica Pohar (namestnik Jože Mirtič), Avtomatska obdelava podatkov - Mira Uranc (namestnik Boris Lisac), Zavarovanje - Niko Pečovnik (namestnik Roman Golčar), DSSS SOZD - Branko Ledinek (namestnica Anica Pristovšek);
- b) delegacija delavcev in njihovih stalnih sodelavcev pri glasilu: Konstantin Kuzmin (DSSS SOZD - odgovorni urednik), Rafael Batič (DSSS SOZD - glavni in tehnični urednik), Diana Kujan (DSSS SOZD - novinarka reporterka, pripravnica), Draga Lipuš (DSSS SOZD - novinarka lektorica), Eva Biškop (DSSS SOZD - tajnica in stavka glasila), Lojze Ojsteršek (DSSS SOZD - fotografske storitve), Miha Pevnik (DSSS SOZD - tajništvo samoupravnih organov SOZD), Irena Seme-Tirnanič (referentka za informiranje v TE Šoštanj) in predstavnik OK SZDL Titovo Velenje.

Predsednik uredniškega odbora: Ivan Krejan • Naslov uredništva: Titovo Velenje - Prešernova 10 (IV. nadstropje, soba 58 - telefon 855 231, interno 260)

Tiska DO Tiskarna REK Franc Leskošek-Luka, Titovo Velenje (Titovo Velenje - Celjska cesta, telefon 855 521, interno 301) • Glasilo prejemaajo vsi člani kolektiva brezplačno • Izhaja po potrebi • Naklada 6 500 izvodov

Danes je Titovo Velenje moderno industrijsko mesto, njegov gospodarski razvoj – in razvoj naše doline sploh – pa ima svoje korenine v Rudniku lignita Velenje.

V obdobju 1950 – 1961 je bilo v Velenju zgrajenih nad tisoč stanovanj. Celotno izgradnjo mesta je pretežno podpiral rudnik. V Velenju so v tem času zrastle tudi dom kulture, delavska univerza, Delavski klub, upravne zgradbe, trgovinski in gostinski lokali. Razvila sta se zdravstveni in šolski center z mnogimi poklicnimi in srednjimi strokovnimi šolami ter gimnazijo. Velenje je postalo tudi upravno-politično središče Šaleške doline in velenjske občine. Po letu 1960 se je začelo z veliko naglavo razvijati Gorenje. V obdobju do konca leta 1974 se je število družbenih stanovanj povzpelo na 3 100, sedaj pa znaša že blizu 7 000.

Leta 1956 je bila dokončana prva faza izgradnje šoštanjskih termoelektrarn, v letih od 1972 do 1978 pa je iz njih zrasel pravi energetski velikan.

5. marca 1974 je bil sklenjen samoupravni sporazum o združitvi temeljnih organizacij RLV in TE Šoštanj v delovno organizacijo Rudarsko-elektroenergetski kombinat Velenje. S tem dejanjem se je odprla perspektiva za nadaljnji razvoj energetike v Šaleški dolini.

Leta 1978 je delovna organizacija REK Velenje prerasla v sestavljeno organizacijo, ki združuje sedem delovnih organizacij in ima štiri delovne skupnosti skupnega pomena. V njej smo od ustanovitve dalje dosegli skokovit razvoj. Iz nekoč majhnega elektrostrojnega obrata rudnika se je razvila delovna organizacija Elektrostrojna oprema, ki je ena od največjih proizvajalk sodobne rudarske opreme v Jugoslaviji. Vzporedno so se razvijale tudi druge delovne organizacije kakor tudi delovne skupnosti naše sestavljene organizacije: Sipak, Tiskarna, Avtoprevoznništvo in servisi, Družbeni standard, Avtomatska obdelava podatkov...

Drugeče zasnovano združeno delo je ustvarilo tudi boljše pogoje za uresničevanje načrtanih družbeno-ekonomskih in političnih odnosov v naši sestavljeni organizaciji.

Vsi ti in še drugi uspehi, doseženi v naši dolini, v Titovem Velenju, Rudniku lignita Velenje, Rudarsko-elektroenergetskem kombinatu Franc Leskošek-Luka v zadnjih desetletjih, kažejo, da je naša družbena skupnost pripravljena in sposobna razvijati in krepiti materialno osnovo za doseg svojih ciljev.

Draga Lipuš

Z volitev v samoupravne organe TOZD, delovnih skupnosti in delovne organizacije RLV 20. septembra letos

Ivo LUKANOVIĆ,
kvalificirani kopač,
zaposlen v Jami Škale:

"Že enajst let delam na čelih. Zdaj nam delo poteka brez zastojev in z odkopom premoga smo zadovoljni.

Dosedanji delavski svet in komisija samoupravne delavske kontrole naše temeljne organizacije ter disciplinska komisija RLV so po mojem mišljenju dobro delali. Upam, da bodo delegati,

ki jih bomo danes izvolili v te organe, s takšnim družbenopolitičnim delom nadaljevali. Sicer pa je že tako, da mora biti delavec zadovoljen – s samoupravljanjem, z delom in sploh z vsem!

Kandidatov, ki smo jih danes volili, ne poznam. Njihova imena sem prvič videl na glasovnici. Nič nismo prej razpravljali o njih.

Tudi, da bi bila pri nas kakršna koli povezava med delavci in organi za delegiranje delegatov v skupščine ali skupščinske zbornice SIS in zbor združenega dela občinske skupščine, še nisem slišal."

Tovariš Tito (na njegovi levi strani Franc Leskošek-Luka in na desni ing. Dušan Pipuš) v RLV ob svojem obisku Velenja leta 1958

Vsi so se složno lotevali prostovoljnega dela za izgradnjo novega – Titovega Velenja.

S svečanosti ob 20-letnici in 30-letnici samoupravljanja v RLV

Peter BEZJAK, vodja kombajna na enem izmed odkopov v jami Škale:

"Vodja kombajnov na odkopih sem že skoraj od zaposlitve v RLV. Odkop premoga pri nas v zadnjem času ni majhen, a lahko bi bil še večji, če ne bi tako dolgo zavlačevali z montiranjem odkopne opreme.

O kandidatih, ki jih danes volimo, smo pred volitvami temeljito razpravljali. Tudi 'prečrtali' smo tu in tam koga. Zavedamo se, da moramo izbrati ljudi, ki imajo voljo do dela v samoupravnih organih in so tudi sposobni zanj.

Z delom naših dosedanjih samoupravnih organov smo bili v glavnem zadovoljni; le za komisijo samoupravne delavske kontrole lahko rečem, da je premalo delavna; najbrž zato, ker nima podpore pri poslovoznih delavcih, strokovnih službah...

Letos praznujemo 35-letnico samoupravljanja v našem rudniku. Kakšno je bilo samoupravljanje leta 1950, ne vem, vem pa, da se je v devetnajstih letih, kolikor časa že delam v RLV, precej spremenilo. Delavci imamo sedaj več besede pri odločanju, a žal še vedno ne toliko, kot nam je pripada.

Sprašujete me o naši povezavi z organi za delegiranje delegatov v skupščine ali skupščinske zbornice samoupravnih interesnih skupnosti in zbor združenega dela občinske skupščine! Nekaj o tem vem, pogovarjamo se na sestankih, veliko pa ne; veste, ko pa imamo toliko sestankov, gradiva zanje pa so na splošno preobširna.

Z dejavnostjo samoupravnih interesnih skupnosti smo delavci še kar zadovoljni. V organih SIS za zdravstveno varstvo mogoče niso vedno objektivni do delavcev. Zato imamo toliko invalidov. Delavcu, ki vrsto let opravlja težko delo, bi morali lažje delo dodeliti, ko je še zdrav, ne pa šele potem, ko je že invalid."

Štefan JAGORINEC,
dežurni ključavničar v
Jamski mehanizaciji:

"V nočni izmeni sem delal, zato sem utrujen. Mudi se mi domov. No, pa naj vam bo! Kaj pa vas zanima?

Volil sem, kandidatov pa pred volitvami nisimo nič obravnavali. Pred leti smo jih, letos pa je naša samoupravna delovna skupina na to menda pozabila. Ne vem, kako je do

ttega prišlo. Mogoče zato, ker je še veliko delavcev na letnih dopustih. Kljub temu upam, da smo izbrali prave ljudi; takšne, ki bodo v naših samoupravnih organih res delali. Sicer pa se jaz na samoupravljanje ne razumem dosti. Res je, da imamo v zadnjih letih delavci več možnosti za odločanje, kot smo jih imeli včasih, a še vedno premalo. Tudi pravega obveščanja za odločanje ni. Sicer pa, kot sem že rekel, se mi mudi domov, v posteljo."

Mersed JAHIC,
desni na sliki, zaposlen
v Jamskem transportu:

"Osem let že delam v velenjskem rudniku. 'Cicke rinem'. Danes sem na volitvah vse obkrožil 'za'. Kandidate smo obravnavali v delavskem svetu naše temeljne organizacije. Naši dosednji samoupravni organi so menda kar dobro delali, a podrobno njihovih dela ne poznam. Kako pa naj vem, kako

dela, na primer disciplinska komisija delovne organizacije, če pa me še nikoli ni obravnavala?

Mislím, da je naš najboljši delegat v samoupravnih organih Tone Špeh, a v katerem organu, ne vem natančno. Delavci lahko bolj malo odločamo, več moramo delati. A še kar gre. Napiši, da je vse v najlepšem redu, čeprav pravzaprav nič ni v redu!"

Radoja MIJATOVIĆ,
zaposlen kot odgovorni kopač
v Izobraževanju:

"Pri RLV sem zaposlen od leta 1977. Zadovaljen sem z delom, s samoupravljanjem in sploh z vsem. Delavci imamo kar precej besede pri odločanju. Naši samoupravni organi so do sedaj dobro delali. Mislím, da smo tudi to pot izbrali ljudi, na katere se bomo lahko zanesli.

Tudi naši delegati v organih samoupravnih interesnih skupnosti in zboru združenega dela občinske skupščine dobro delajo. Seznanja-jo nas z vsem, kar se dogaja na sejah skupščin in njihovih zborov."

Letošnje poslovanje našega kombinata

Spet je jesen. Za nami je čas letnih dopustov pa tudi obravnav polletnih poslovnih rezultatov. V vseh naših OZD se je v juliju in avgustu ponovno ponudila priložnost za poglobljen prikaz poslovnih razmer, oceno doseganja letnega plana, analizo vzrokov za slabosti pa tudi za ukrepanje zoper njih, da bi čimbolj uspešno končali poslovno leto. Delavci, ki so se hoteli, so se s poslovno problematiko svoje OZD seznanili na svojih zborih in v delavskih svetih, delno pa tudi prek glasila Informator (RLV, ESO) in razglasne postaje (RLV). Informator je na primer dne 30.8.1985 objavil nekaj glavnih kazalcev poslovanja vseh naših OZD. Razpravo je sklenil delavski svet SOZD REK na seji dne 13.9.1985. Po sklepu zadnje seje uredniškega odbora Rudarja - Informatorja objavljamo še krajši komentar o poslovanju OZD REK v prvem polletju.

V naši sestavljeni organizaciji smo v prvem polletju 1985 ustvarili 16.892 milijonov dinarjev celotnega prihodka; to je 46 % načrtovanega za celo leto oziroma 47 % več kot lani v enakem obdobju. Dohodek je znašal 5.223 milijonov dinarjev; to je 34 % načrtovanega za celo leto oziroma 7 % več kot lani v enakem obdobju. Sredstva za bruto osebne dohodke so se v masi povečala za 85 % in so znašala 51 % načrtovanih za celo leto. Število zaposlenih delavcev pa se je v času januar - junij zmanjšalo za 46 ali 0,6 %.

Na poslovne rezultate v prvem polletju so predvsem vplivale znatno večja stopnja inflacije (porasta cen) od predvidene (v SR Sloveniji 78-odstotni porast) in spremembe v obračunskem sistemu, ki veljajo od 1.1.1985; dohodek v SFRJ je zaradi teh vzrokov bil približno za tretjino manjši od predvidenega. V našem kombinatu so, če gledamo glavne kategorije (celotni prihodek, dohodek, skladi), planske zneske dosegle in tudi presegle delovne organizacije ESO, SIPAK, APS. Negativno pa so poslovala delovne organizacije RLV, TEŠ in EFE. Skupna izguba kot razlika med prihodi in stroški je bila izkazana v znesku 1.939 milijonov dinarjev, od tega v RLV 1.663 milijonov dinarjev.

V RLV je s proizvodnjo 2,569 milijona ton premoga proizvodna naloga za prvo polletje bila sicer presežena za 7,7 %, vendar je zaradi veljavne, toda neustrezne politike cen električne energije in premoga - o njih odloča zvezna administracija in vsa zadnja leta so močno zaostajale za realnimi potrebami - skupna vsota prihodkov ob 77-odstotnem pokritju predvidenega skupnega prihodka bila znatno pre mala. Delno sta na tak rezultat vplivala še nekoliko manjša kalorična vrednost energetskega premoga in poznejši dvig cen komercialnega premoga, kot je bilo predvideno. Če bi bile pravočasno uveljavljene ustrezne cene, bi RLV posloval brez izgube, saj bi bili njegovi prihodi večji za okoli 1.740 milijonov dinarjev.

V TEŠ so v prvem polletju proizvedli 1,558 milijarde kilovatnih ur električne energije in tako dosegli le 90,4 % načrtovane proizvodnje električne energije, ker je več zaradi ugodnih razmer za obratovanje hidroelektrarn tudi ni bilo treba, lahko pa bi je proizvedli za okrog 670 milijonov kWh več.

Izguba delovne organizacije EFE je povezana z zmanjševanjem prodaje njenih izdelkov, padanjem kupne moči kupcev in je torej odsev precej splošne krize v gradbeništvu. Podrobnejši vzroki za slabše poslovne rezultate v EFE so: zmanjšanje proizvodnje zidakov, zamuda pri uveljavljanju večjih cen zanje in strojne omete, slaba kvaliteta pepela iz TEŠ, večja poraba drugih osnovnih surovin, okvare zaradi izrabljenosti opreme, manjša produktivnost pri zidakih, poslabšana disciplina delavcev pri delu.

Nekaj značilnih podatkov za SFRJ

Po informacijah SDK Jugoslavije so rezultati poslovanja v gospodarstvu v prvem polletju bili slabši od planiranih. Ob veliki inflaciji se je celotni prihodek povečal za 74 % in dohodek za 77 %. Za Slovenijo ta dva podatka znašata 75 % in 54 %.

Podatki o porastu dohodka kažejo, da so v SFRJ s politiko cen in še drugimi ukrepi bile uveljavljene prerazporeditve dohodka v druge republike in panoge (izven SRS, izven elektrogospodarstva in premogovništva).

Med značilnostmi gospodarstva SFRJ so še: v prvem polletju je bilo zajezeno usihanje ekonomičnosti poslovanja (to pa ne velja za naš kombinat), izgube je izkazalo okoli 10 % TOZD (v našem kombinatu 50 %) in bi jih bilo možno kriti že z zmanjšanjem poslovnih stroškov za 1,5 %, zaostiril se je problem obresti, akumulacijska sposobnost gospodarstva še nadalje peša, realni osebni dohodki so ponovno padli za 2,6 %, zaradi pomanjkanja denarja se v gospodarstvu pogloblja ne likvidnost, okoli 1/3 celotnega prihodka je zamrznjena v zalogah zaradi predrage proizvodnje, polovici TOZD primanjkuje trajnih obrat-

I.S.Stropnik

Rodni kraj

Ko že drugod semena sadiš,
te med vedrenjem povprašajo
za rodni kraj -
Nihče ni od nikoder!
in bolečina te za sramoto in laž
ob katedrali ugleda kot otroka brez rok

Ko te povprašajo za rodni kraj,
dlani ti klateško uidejo
v žep k semenom
ali s prsti v nos
ali v vónjave lase
Drgetajo polne ustne
kot prerezan putkin goltanec,
ki ne ujame zraka in časa več;
telo sprejme praznino,
ko te vprašajo po rodnem kraju

Bolečina se zaljša s trpko bolestjo,
utajeni spomin se v ranah hahlja -
čudovita, dišeča je runa;
ko seme begávo spet pade na namočena tla

runa - pisni znak najstarejše pisave germanskih plemen

Peter Rezman

Pesmi iz baze
s kislím nasmehom

Že dolgo si želim napisati močno delavsko pesem.
Takšno... takšno, ki bi že od daleč kazala vso svojo energijo,
junaštvo itd.

Zato živim med delavci. Da bi pač videl, kakšne pesmi
jih spodbujajo k delu.

Prelevim se v delavca in komaj čakam popoldneva,
ko pišem delavske pesmi in razmišljam, kakšne
delavske pesmi bi spodbujale delavce k delu.

Trdno sem se odločil, da bom z rimami in ritmom
in podobnimi klasičnimi prijemi v poeziji
dokazal sodobnim pesnikom, da se to dá;
da je to edini način, da delavske množice
razumejo pesnika in se s pesmijo na ustih prerivajo proti
proizvodnim halam.
S to trdno odločitvijo bom končal to pesem.

Treba bi bilo napisati dolgo dolgo pesem;
pesem, ki naj bi razkrojila vse naše neumnosti.
Naseljen sem na rdečem zelenem planetu, čez
katerega belo piše coca-cola, ki se
bere kokakola.

Treba bi bilo izpisati tudi nekaj besed
o hajduku in ipsviču,
o nepravilni rabi slovenščine in o tem,
kako tip okoli stadiona deli čokoladni "slatkiš".
Veliko veliko besed še o tem in onem,
vse pa proti:
preveč besed.
Sirene, stavke, modre luči... Kruha in sindikalnih iger!
Smešno,
ampak v tej delavski pesmi so rudarji štrajkali zadnji;
bali so se namreč
za svoje lepe plače in skrajšana leta.
Tako je to s to pesmijo.
Kaj, boste rekli, kako?
Nič, vam odvrnem, nič.

Dobil sem napad razsipništva in sem šel v trgovino.
Ne vem zakaj,
mi je padel v oči oblazinjen stol na kolesih;
tak, da ga lahko voziš od mize do mize.
"Valjda" so kolesa zato na stolu!
Dobim takšen napad od časa do časa, kar sploh ni čudno,
saj meni, delavcu,
dajo toooooooliko denarja.
Res, no!
In zakaj, ljubi moji,
je takšen stol za mene tabu? Ni.
Odvlekel sem ga v svoje stanovanje.
Takšne stole imajo doma tudi tisti, ki veliko pišejo,
jaz pa nimam časa posedati, in se na stolu nabira prah,
kar ni estetsko,
zato grem ven, da ga ne vidim, in se ga s pobi
napijemo.

Tam v trgovini visijo hlače vseh vrst.
Od najdražjih do najcenejših.
Kavbojke, žametne,
potem iz blaga,
ki se rado mečka,
pa iz kamgarna...
Izberem srednjo reč, - črtaste hlače
se rade svetlikajo, - zraven je pas.
Pas je menda zastonj.
Torej sem kupil hlače, - srednja reč,
bolj poceni, - in dobil sem pas, ki ga
lahko dam tudi v druge hlače.
Tako sem v soboto zapackal najlepše hlače.

Gremo v soboto ven? Ne, ne praznujem.
Kar tako bi šli; kot drugi. In gremo ven.
To je razumljiva delavska pesem o sobotni večerji.
Jedli smo dunajskega, pomfri in solato.
Rdečega smo pili. Saj je vseeno katerega, rdečega pač.
Hm,
ne vem, so se nam razvezali jeziki in smo se po ovinkih
pogovarjali o onegavljenju in smo se pod mizo šlatali in se
delali, kot da ne vemo nič.
Potem smo šli domov.

zraven

To sem povedal vse naravnost, da
bodo delavci razumeli
sodobne tokove v poeziji.

Pogovarjamo se o gostilnah
in dekletih, o ženah in ljubicah,
o pravem razmerju med delom in odmorom.
Med malico planiramo za čas do dveh
in kar naprej razmišljamo o kosilu,
in delavec pravi, da bi,
če bi zadel toliko kot tisti tip v Nemčiji,
dal prvi dan za pir,
potem pa bi nehal hoditi na delo.

Najbolj shojena pot v delavnici
je do omare, v kateri je pijača.
Na vratih omare visi gola ženska.
To nas žene, to!
Vsak dan hitimo na delo -
do gole ženske.
Vmes to in ono postorimo in
smo zadovoljni, ko se kosmata
žemljica rdeče bliska.
To nas žene, to!
Ne pa moje delavske pesmi.

Delavec pride v Cankarjev dom
in gleda, kje je kakšna kultura.
- Saj je ni težko najti, si reče,
ker so povsod sama ogledala in se povsod
vidi naša kultura.
Z delavci je križ, ker ne razumejo povsem zadnjih
tokov v poeziji. Ampak ko pridejo domov iz
tiste črno-bele hiše, pa le vedo
in tudi povedo, da so videli v Ljubljani kulturo.

Zadnjič sem jo moral, ko sem gledal TV,
postaviti, škatlo, pokonci, - se pravi, da je bila navzgor, -
in tovarniški napisi na ekranu se niso dali prebrati,
ker so bili navzgor, slika pa je bila čisto prav,
tako, da sem vse razumel.

Potem sem se izbesnel nad RTV Ljubljana, ker sliko tako

in se modro vmes bliska, modro pa rdeče, pa ne bi nič vedel,
če ne bi stala pokonci. razrežejo

Ker je bil to dan z zelo malo športa,
sem mislil, da bi se posvetil kulturi,
pa sem bil s televizijsko sliko razočaran in
sem pod roki dobil delavske pesmi.
Takšne, ki dvignejo zavest.

In sem bral:
Valček za valčkom vrti se okrog,
s presipke se vsiplje lignitov premog...

In ...
Kroca velika se v premogu premika in
v bele barke strmiš, pa ni časa, da jih dobiš...

In še
in še...
In sem si rekel, da je to fino, ker se vse rima,
ampak jaz zaradi takih pesmi ne bom bolj delal.
Zato sem odložil knjigo in sem pogledal nazaj na televizor
in sem postal dobre volje, ker sem ga lahko
postavil pravilno...
Do konca sem gledal ameriški barvni film.

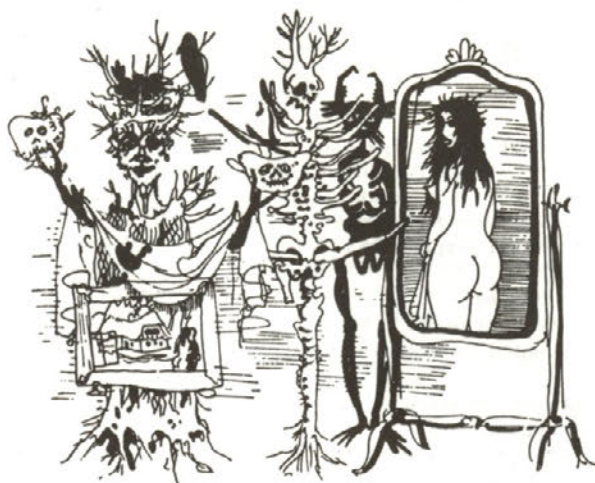
Ideologija, kultura in umetnost.

Naj živi Katalinski!

Delavske množice se takoj odzovejo z vzkliki:

Naj živi! ... Zadnji takti državne himne, takoj nato pa:

Plavi, plavi, plavi, plavi!

Modri so pravi.

Glede na prvo kitico te delavske pesmi
sem tudi jaz, delavec-pesnik, spesnil nekaj rim:
samoupravljanje
se rima s ponižno pozdravljanje,
razredni boj z
Danijel, narodni heroj, -
ali naša pot ni pot nazaj, -
Slovence do neba povzdigne Bojan Križaj.
In še bi se jih dalo,
delavci pesniki, rimati.
Zato k pesnjenju, na delo!

Največje in najlepše pesmi so posvečene
žalostni ljubezni, kot da je ljubezen
žalostna. Ljubezen je samo nevarna, ker se iz nje
lahko izcimi kaj trajnejšega. Na primer
zakonska zveza. Pa ne pišejo zato žalostnih pesmi.
Mislijo, da se tako tej reči streže.
Poleg tega je moderno pisati še o
toplih bratih in sadizmu, o preseljevanju duš v naravo
in o tem, da ženske pišejo klitorično,
moški pa venštrleče ali uplahnjeno - kakor kdo -
in se zraven pobobna, da so tabuji fuč.
Jaz pa še kar vztrajam pri razumljivi poeziji,
ker baza nima časa razmišljati in ji je treba
verze kovati nazorno, v ritmu drdrajočih verig,
da ji vse to zleze pod kožo in da za zavestjo o
svoji kulturni rasti še naprej presega fizični
načrt svojega početja z rokami.
Baza mora držati skupaj,
zato,
pesniki delavci, ne podležite

nih sredstev iz dolgoročnih virov, obenem pa potrebuje poprečno 162 dni, da obrne razpoložljiva obratna sredstva (dvakrat na leto), kar je skrajno negospodarno v primerjavi z razvitimi državami.

V zunanji trgovini je prišlo do preusmerjanja blagovno-storitvenih tokov predvsem na klirinško področje, saj na primer za enako blago, ki ga doma prodamo v poprečju za 100 dinarjev, na konvertibilnem področju dobimo 93 dinarjev, na klirinškem trgu pa kar 140 dinarjev.

Za postopno izboljšanje razmer je potrebno bolj zdravo gospodarstvo, s konkurenco in uveljavljenimi drugimi zakoni trga, kot tudi boljše gospodarjenje z družbenimi sredstvi (opremo, zgradbami, materialom, rezervnimi deli), vključno z denarjem.

Perspektive za naš kombinat za čas do konca leta

Ob analizi polletnih rezultatov po posameznih OZD in za kombinat skupaj je bila v avgustu izdelana tudi ocena poslovanja za čas do konca leta 1985, iz katere izhaja, da bo v delovnih organizacijah ESO, SI-PAK, APS in TISK plan celotnega prihodka in dohodka presežen ali vsaj dosežen. Ob oceni EGS, da bo predvideni skupni prihodek ob sedanji politiki cen električne energije pokrit le 85-odstotno, bo v RLV prišlo do primanjkljaja sredstev v znesku 5.233 milijonov dinarjev, v TEŠ 1.034 milijonov dinarjev in skupaj v znesku 6.267 milijonov dinarjev (upoštevani so tudi skladi). Izguba v EFE pa bo po oceni znašala 19,8 milijona dinarjev.

Z namenom, da bi razrešili poslovno problematiko, so bili zasnovani in v samoupravnih organih preučeni in sprejeti ukrepi za čim boljše gospodarjenje v vseh delovnih organizacijah REK. Te ukrepe pa je treba dosledno izvajati. Vendar evidentno je, da so vsi predlagani notranji ukrepi v energetskih OZD nezadostni in je zato treba realizirati še zunanje ukrepe (ustrezno in zadostno ponovno povečati cene električne energije in komercialnega premoga v letu 1985 ali nadomestiti izpad skupnega prihodka iz drugih virov, po intervencijskem zakonu, iz presežkov bank). Nadaljnji razplet bo predvsem odvisen od stališča zvezne vlade, pa tudi mnenj nekaterih republiških organov.

Razčlenitev notranjih ukrepov

V RLV so bili osnovani ukrepi (skupaj 31) sprejeti skupaj s planom v marcu, v maju pa še dodatni (8). Ugotovljeno je, da je z njimi možno le omiliti slabo poslovno situacijo, ne pa je v celoti in dolgoročneje sanirati. Ustreden rezultat lahko prinese le hkratno in dosledno izvajanje vseh notranjih ukrepov ob pravočasni in ustrezni spremembi cen električne energije in premoga. Med notranje ukrepe RLV spadajo: realizacija vsaj planirane letne proizvodnje - 4,9 milijona ton premoga, planirane kvalitete premoga, dobava opreme in rezervnih delov zanj v planiranih rokih, izvajanje investicij po terminksem planu in redno mesečno spremljanje njihovega izvajanja, pravočasno izvajanje raziskovalnih del, pravočasna premostitev likvidnostnih težav itd.

V TEŠ se predlagani ukrepi nanašajo na proizvodnjo električne energije in vzdrževanje proizvodnih naprav (realizacija vsaj planirane proizvodnje električne energije - 3 517 GWh, na remont bloka 4 (realizacija v predvidenem roku - 2 meseca), na zmanjševanje stroškov (na primer za dnevnice, reprezentanco, potnih stroškov, kilometrin, stroškov za energetske gorivo, stroškov za obresti za kredite, stroškov za poračune OD), na racionalno izkoriščanje delovnega časa (zmanjšanje števila nadur). Za izvajanje vseh ukrepov v postavljenih rokih pa so odgovorni njihovi konkretni nosilci.

V EFE predlagani ukrepi terjajo zmanjšanje obsega proizvodnje zidakov, zmanjšanje porabe surovin in energije, začasno ustavitev proizvodnje izolativnih elementov, proizvodnjo malt in strojnih ometov po planu, dobave omočenega pepela za RLV in začetek proizvodnje strešnikov ob koncu leta.

Za sklep

Iz napisanega izhaja, da je nalog dosti in da jih moramo čimbolj sistematično in strokovno izvajati, od TOZD oziroma delovne skupnosti naprej.

Med glavnimi nalogami OZD ostajajo bitka za čim boljše proizvodne dosežke, povečanje produktivnosti dela, dohodka in izvoza, boljše gospodarjenje z družbenimi sredstvi kakor tudi za učinkovitejše delo režije in uprave.

K vsemu temu nas zavezujejo tudi sklepi seje centralnega komiteja ZKS 19.9.1985, na kateri je bilo govora o nujnosti večjega opiranja na naše lastne sile in o tem, da je na osnovi številnih obiskov OZD in razgovorov nesporno ugotovljeno, da imamo povsod še velikanske možnosti v izkoriščanju opreme, sredstev v zalogah, znanja in delovne sposobnosti ljudi.

Organizacije združenega dela IBI in Kranju, MURA v Murski Soboti, RIKO v Ribnici in še nekatere druge so svetel zgled, dokaz poslovne uspešnosti za druge OZD.

Miroslav Žolnir

Franc JURGEČ,
član volilne komisije
v TOZD Priprave:

(Zdaj že poltretje leto opravlja obračunsko-tehnična dela v tej temeljni organizaciji RLV. V RLV je zaposlen že 17 let in pol. Njegovo zdajšnje delo zajema obračunavanje akordov in druga taka dela.)

"V Pripravah poteka zdaj delo tako, da je veliko dni, metrov pripravljenih prog pa malo. V stebru 13 in področju z odkopno mehanizacijo KTU so vzrok malih napredkov težavne delovne razmere, na splošno pa to, da je bilo veliko delavcev na letnem dopustu, zdaj ko je glavna sezona za letne dopuste minila, pa se je povečalo število delavcev na bolniških dopustih.

Priprave na te volitve - v delavski svet in komisijo samoupravne delavske kontrole TOZD, delavski svet in disciplinsko komisijo DO, poleg tega pa imamo referendum o predlogu za uvedbo 10-odstotnega dodatka za delo v drugi delovni izmeni - so po mojem mišljenju v naši TOZD bile dobre. Sicer pa so to polovične volitve - volimo le pol novih delegatov, polovici pa se bo mandat iztekel šele čez dve leti. Poleg tega pa so kandidatne liste zaprte, ker smo se že v delovnih skupinah pogovorili, kateri sodelavci bi bili primerni za zamenjavo delegatov, ki se jim je mandat iztekel. Druga stvar je seveda za nas, ki delamo samo v dopoldanskih izmenah, referendum o predlogu za uvedbo dodatka za delo v drugi izmeni...

Naši samoupravni organi v dosedanji sestavi so dobro delali. Z delom organov v skupščinskem sistemu pa je tako, da nekatere od teh organov sploh ni čutili, nekateri pa v redu delajo, predvsem tisti za delegiranje delegatov v zbor združenega dela občinske skupščine. Na splošno pa je z delom samoupravnih organov tako, da je veliko odvisno od tega, kakšen je predsednik. Delavski svet naše TOZD, recimo, dobro dela, ker je njegov predsednik - Mitar Popović - zanesljiv.

Volitve 1986? Priprave nanje do delavcev, vsaj v naši TOZD, še niso segle. Tudi lista možnih kandidatov za najodgovornejše funkcije v občini, o kateri pravite, da je krožila po občini, med nas delavce še ni prišla.

Izguba RLV? Mnogi delavci mislimo, da so vzrok zanjo nečisti računi v EGS, med EGS in upravnimi organi na republiškem in zveznem nivoju in splošna ekonomska situacija, zaradi katere so nekateri za spremembo našega političnega sistema."

Mehmed REDŽIĆ,
kvalificirani kopač, delavec
TOZD Jama Preloge, zaposlen
pri vzdrževanju kanalov - tesarbi:

"Delam v stebru 13; to je med jamo Škale in Jamo Preloge. Naše delo nam še kar gre od rok. Še bolj nam bi šlo, če bi kanali bili manj stisnjeni. Tudi odsotnih delavcev od dela je kar precej. Nekaj še zaradi izrabljanja letnih dopustov, nekaj pa jih je na bolniških dopustih. A v naši delovni skupini ni kakšnih posebnih težav; takih kot na primer 'na severu', kjer se kregajo, kako kdo slabo dela.

V RLV delam od 1972 leta. Prej sem delal v tovarni usnjav Šoštanj. Za kopača sem se kvalificiral ob delu. Stanujem v Stritarjevi ulici v Titovem Velenju. Žena dela v Vzgojnovarstvenem zavodu. Tri otroke imava - pobe.

Kandidate, ki jih danes volimo, večinoma poznam. O njih smo se v naši sindikalni skupini dobro pogovorili; praktično smo jih že v njej izvolili, zato me zaprta kandidatna lista nič ne moti. Delavski svet Jame Preloge v sedanji sestavi je dobro delal. Komisija samoupravne delavske kontrole? Ne vem, ne bi rad rekel kaj o njenem delu, mislim pa, da ljudje v samoupravnih organih pri nas nasploh dobro delajo. Imamo tudi oglasne deske, razglasno postajo, glasilno, le da redki tudi poslušajo ali preberejo, kar bi morali.

Nam vse lepo razloži Miha Oven. Tudi stvari, ki jih obravnavajo v organih SIS in naše občine; pred in po njihovih sejah. Res pa je, da z delegacijami in konferencami delegacij za delegiranje delegatov v organe SIS in občine delavci pravega stika nimamo. Volitve 1986? Delavci se nanje še nič ne pripravljamo. Zguba RLV in 35-letnica uspešnega samoupravljanja? Zgube rudarji nismo naredili, čeprav je naša mehanizacija draga, samoupravljanje pa je v letih po uvedbi, kolikor imam jaz izkušenj, bilo včasih manj in včasih bolj uspešno."

Edi ŠTROPNIK, kvalificirani kopač, delavec Zračnja, zaposlen v skladišču jamskega orodja v jami:

"Skladiščnik, v skladišču jamskega orodja na koti - 47 jame Preloge, sem 5 let. Prej sem 15 let delal na čelih, vsega delovnega staža v RLV pa imam že 23 let.

V delovni skupnosti Zračnje nam delo kar dobro poteka. Z nabavo za skladišče, v katerem delam, je vse v redu, slabo pa je z vračanjem stvari iz priročnih jamskih skladišč vanj. Zaradi malomarnosti ljudi! Najhuje se ravna z zasekači, motikami, lopatami. Družina? Stanujem v Tomšičevi ulici v Titovem Velenju. Žena je ekonomska tehničarka in dela v Eri. Zasluži bolj za silo, ker so v Eri osebni dohodki bolj slabi; takrat, ko je RLV bil v krizi, pa je več zaslužila kot jaz. Otroci? Dva sina imava. Priprave na te volitve so bile v redu. Kandidate, ki jih volimo, približno poznam in tisti, ki jih bolj poznam, se mi zdijo primerni. Le to se mi ne zdi v redu, da je kandidatna lista zaprta. Za današnje čase bi morale biti kandidatne liste odprte. Tako bi lahko kakega kandidata, ki nam ga vsilijo, prečrtali. Delo našega dosedanjega delavskega sveta? Po mojih izkušnjah so današnji delavski sveti bolj upravni odbori. Delegati se ne posvetujejo z delavci, ki so jih izvolili, pred svojimi sejami, po njih ne referirajo. Tudi to ni prav, da dobi delegat dve uri pred sejo gradivo in vabilo zanjo. Tako je potem tam samo za število. Še slabše je s funkcioniranjem drugih samoupravnih organov. Za delo komisije samoupravne delavske kontrole še sploh nisem slišal, pa bi moral. V zvezi s čim konkretno? Nič ne bom rekel, ker bi bil potem cel hudič. Delegacije in konference delegacij v skupščinskem delegatskem sistemu pa so sploh brez stika z delavci. O delu SIS samo v Informatorju kaj malega zvemo. Kaže, da se SIS ne zanimajo posebno za interese občanov, enako velja za skupščino občine. O pripravah na volitve 1986 pri nas nič ne vem. Mogoče jih je kaj bilo zadnjih 14 dni, ko sem bil na bolniškem dopustu. Tale parola na volišču - 35-letnica uspešnega samoupravljanja - kaj bi o njej rekel? Samoupravljanje smo si zelo lepo zamislili, na zavesti in vesti ljudi - taki pa nismo, zamišljen sistem izkoriščamo. Zguba RLV in uspešnost samoupravljanja? Nobeden od delavcev si je ne zna razložiti. Stroški so porastli in več, ko naredimo, več je stroškov in izgube. Apeliram na zavest ljudi, da se bi ta parola tu nad vrati volišča uresničila." /Uredništvo/

ODŠLI SO V POKOJ

Franc PIRNAT, upokojen 15. marca
Rojen 1. decembra 1926 v Škalah pri Velenju. Poročen z Ljudmilo, rojeno Kvartič.
Od 1. septembra 1953 je neprekinjeno delal pri združenih organizacijah v naš kombinat. Zaposlil se je kot knjigovodja v rudniškem avtoparku, zdaj delovna organizacija APS. Potem je do leta 1973 - ko je bil premeščen v temeljno organizacijo Plastika, zdaj delovna organizacija Sipak, kjer je delal vse do upokojitve - opravljal administrativno strokovna dela v različnih delih RLV. Vseskozi je bil zelo dejaven v samoupravnih organih in družbenopolitičnih organizacijah.

Leta 1962 je ob delu končal štiri semestre ekonomske srednje šole. Od jeseni 1944 je bil aktivni udeleženec NOB in vseskozi po osvoboditvi zelo dejaven v ZZB NOV. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v kombinatu.

Ivan PIREČNIK, upokojen 13. junija
Rojen 9. maja 1944 v Skornem pri Šoštanju. Poročen s Štefko, rojeno Šumljak.
Od 7. avgusta 1969 je neprekinjeno delal v združenih organizacijah v naš kombinat, s prekinitevjo pa že od leta 1962. Leta 1969 se je zaposlil kot polkvalificirani kopač v Jami vzhod in bil istega leta premeščen v Jamo zahod, potem zopet v Jamo vzhod, leta 1975 v Steber 8, nato ponovno v Jamo vzhod in oktobra 1975 v Sipak, kjer je delal do upokojitve. Leta 1971 je opravil izpit za kvalificiranega kopača. Zelo dejaven je bil v družbenopolitičnih organizacijah. Dobitnik priznanja Osvobodilne fronte za prizadevno družbenopolitično delo.

Ivan PUSTINEK, upokojen 28. julija
Rojen 8. oktobra 1938 v Šentilju pri Velenju. Poročen s Cilko, rojeno Rebernik.
Od januarja 1963 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani električar v Jami vzhod. Marca 1965 je bil premeščen v Jamo zahod, leta 1966 v Jamo vzhod, leta 1969 zopet v Jamo zahod, leta 1970 nazaj v Jamo vzhod in septembra 1975 v Jamsko mehanizacijo, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1964 je opravil izpit za električarja v metanskih jamah. Dejavni je bil tudi v samoupravnih organih. Nagrajen in dobitnik diplome za vztrajno in vestno delo v delovni organizaciji, priznanja Osvobodilne fronte in priznanja Gasilske zveze Slovenije.

Anton ŽNIDAR, upokojen 29. julija
Rojen 4. junija 1933 v Šentilju pri Velenju. Poročen z Jožefo, rojeno Grden.
Od avgusta 1961 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani delavec v rudniškem gradbenem obratu. Oktobra 1962 je bil premeščen v Jamo vzhod, julija 1969 v Jamo zahod, še istega leta nazaj v Jamo vzhod in septembra 1975 v Priprave, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1970 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1971 še za kvalificiranega kopača. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji, reda dela s srebrnim vencem, zlate diplome REK za inovacijsko dejavnost in priznanja za udarniško delo. Dejavni je bil tudi v samoupravnih organih. Udeležil se je tudi ene od udarniških delovnih akcij širšega pomena. Je član ZZB NOV.

Branko ANDJELIČ, upokojen 29. julija
Rojen 15. marca 1936 v Gornjih Garevcih v Srbiji. Poročen z Ilanko, rojeno Turundija.
Od 6. avgusta 1969 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani kopač v Jami vzhod. Septembra 1975 je bil premeščen v Priprave, kjer je delal do upokojitve. Leta 1971 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1973 še za kvalificiranega kopača.

Danilo ŠUBER, upokojen 15. avgusta
Rojen 29. septembra 1933 v Slopah pri Sežani. Poročen z Marijo, rojeno Dvoršek.
Od marca 1958 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitevjo zaradi služenja vojaščine pa že od leta 1954. Leta 1958 se je zaposlil najprej kot kopač na odkopih in potem kot rudarski tehnik v Jami vzhod. Septembra 1975 je bil premeščen v Priprave in januarja 1978 v skupne službe RLV, kjer je kot kontrolor izvajanja varnostnih ukrepov delal do upokojitve.

Zelo dejaven je bil tudi v družbenopolitičnih organizacijah. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in reda dela s srebrnim vencem. Udeležil se je tudi dveh udarniških delovnih akcij širšega pomena. V zadnjih letih vojne je obiskoval partizansko šolo in kot otrok skupaj z materjo opravljal kurirske naloge v Brkinih.

Ferdo OVČAR, upokojen 15. avgusta
Rojen 24. maja 1939 v Skomarju pri Slovenskih Konjicah. Poročen z Vido, rojeno Pavlin.
Od junija 1957 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani delavec v rudniškem gradbenem obratu. Oktobra 1957 je bil premeščen v Jamo vzhod, leta 1975 v Jamsko mehanizacijo in leta 1977 v Jamski transport, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, leta 1971 za kvalificiranega kopača in leta 1981 še izpit za inštruktorja v jami. Dejavni je bil tudi v samoupravnih organih in družbenopolitičnih organizacijah. Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji in reda dela s srebrnim vencem.

Brigita ŽEVART, upokojena 28. avgusta
Rojena 8. oktobra 1927 na Paškem Kozjaku. Mati ene-
ga otroka: leta 1954 rojene Minke.
Od septembra 1963 je neprekinjeno delala v združe-
nih organizacijah v naš kombinat. Zaposlila se je
kot navadna delavka v rudniškem zunanjem obratu.
Januarja 1978 je bila premeščena v skupne službe
kombinata in marca 1980 v Kopalnico, kjer je delala
do upokojitve.

Nagrajena in dobitnica diplome za vestno in vztrajno delo v delovni or-
ganizaciji.

Rudolf KOROŠEC, upokojen 31. avgusta
Rojen 3. aprila 1937 na Paškem Kozjaku. Poročen z
Alojzijo, rojeno Plečko.
Od septembra 1959 je neprekinjeno delal v RLV, s
prekinitvijo (zaradi služenja vojaščine) pa že od leta
1955. Leta 1959 se je zaposlil kot nekvalificirani kopač
v Jami vzhod. Decembra 1970 je bil premeščen
v Priprave, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača
in leta 1963 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni or-
ganizaciji.

Jože FLOGIE, upokojen 7. septembra
Rojen 28. februarja 1935 v Mislinji. Poročen z Vikto-
rijo, rojeno Rožič.

Od 3. novembra 1965 je neprekinjeno delal v RLV.
Zaposlil se je kot kvalificirani žagar v rudniškem zu-
njem obratu, zdaj Zunanja dejavnost, kjer je kot
skupinovodja gatrskih del bil tudi upokojen.

1967 leta je opravil izpit za kvalificiranega gaterista.
Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno

delo v delovni organizaciji.

Eva BIŠKOP in Jana VIŠNJAR

PORTRETI

Janez ČRNIVEC, vodja temeljne organizacije TE Šoštanj Inženiring

Janez je rojen Ljubljčan. Njegova starša sta spadala med izobražen-
ce, kiso ob začetku druge svetovne vojne postali aktivni člani KPJ in
OF in vse - še svoja stanovanja - odstopali za ilegalno organizacijsko
delo partijskim aktivistom.

Na enem od ilegalnih sestankov pri Črnivčevih se je zgodilo tudi, da
je bil prisoten Prežihov Voranc in na njem aretiran, ker je nekdo izdal
njegovo prisotnost belogardistom. Skupaj s Prežihom pa so takrat bili
aretirani tudi Janezovi starši in potem pregnani v koncentracijsko ta-
borišče; oče v Dachau in mati v Ravensbrueck.

"Medvojna leta sva tako z bratom preživela sama, brez staršev, apr
skrbnih tetah," se spominja Janez. "Kot otroka sva seveda na razme-
re vokupirani Ljubljani gledala s svojimi očmi, a vendar je tudi naju
tako kot celo našo rodbino preveval odpor do okupatorja. V posebno ve-
selje nama je bilo izdelovanje tribarvnih zastavic z rdečo petokrako
zvezdo, ki sva jih potem tudi midva trosila po ulicah."

Ob osvoboditvi sta se Janezova starša vrnila. Oče kar kmalu po koncu
vojne, mati pa precej mesecev za njim, saj je morala od Severnega
morja do doma priti domala peš. V Črnivčevi družini se je tako kon-
čno začelo normalno življenje in v nadaljnjih letih je narasla še za tri
člane: fanta in dve dekleti.

Po končani klasični gimnaziji se je Janez vpisal na gradbeno fakulteto
in se ob študiju ukvarjal z vrsto ljubiteljskih dejavnosti - glasbo, alpi-
nizmom pa potepanjem po svetu. To je bil tudi vzrok, da je diplomir-
al šele po več letih.

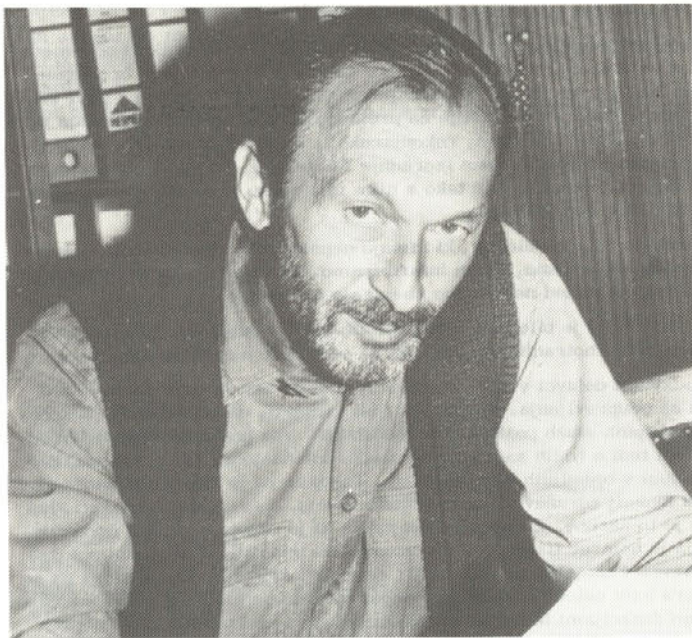
V študentskih letih se je udeležil tudi šestih zveznih mladinskih delov-
nih akcij.

"Takrat so mladinske delovne akcije bile dobra šola tovarištva," je
poudaril Janez. "Bilo je res težko delati, sicer pa so povojni časi
nasploh bili težki. Primanjkovalo je hrane, obleke in obutve. Vendar
pa smo se v delovnih brigadah navadili na takó slabe delovne in življe-
njske razmere, da nam je to prišlo prav tudi pozneje. Hkrati pa smo
spoznavali, da vse sprejete odločitve na višjih ravneh niso vedno po-
sitivne. Na svoji koži sem občutil razne manipulacije in to mi je takó
ostalo v zavesti, da se še danes borim proti njim."

Svojo prvo zaposlitev si je Janez poiskal v pozneje likvidiranem EKK -
Elektro-kemijskem kombinatu v Šoštanju. Zakaj ravno v njem? Takole
je razložil!

"Pri EKK sem imel možnost, da dobim stanovanje, jaz pa sem se rav-
no takrat ženil. In tudi sicer se mi ni zdelo nič narobe, da grem v Šo-
štanj, za ljubljanske nazore v pravo provinco. Meni je namreč Šo-
štanj prav ustrezal za začetek, za postavljanje na svoje noge. In ta za-
četek se je potlej raztegnil do danes!"

Res je v Velenju potem preživel 20 let, danes paje zaradi začrtane reor-
ganizacije dejavnosti - kakršna je dejavnost TOZD TE Šoštanj Inženi-
ring - v slovenskem elektrogospodarstvu in premogovništvu spet Lju-
bljančan. Torej ni več Šoštanjčan ali Velenjčan?... Ko sem ga o tem
vprašala, je odgovoril:

"Če bi živel 20 let v Šoštanju, bi dejal, da sem Šoštanjčan. Velenje
pa po moje nima velike asimilacijske sposobnosti. V njem ni trga kot
kraja stalnega srečevanja ljudi. Tam, kjer sem stanoval, smo bili so-
sedje z vseh koncev Slovenije. In med njimi Velenjčan res nisem mo-
gel postati. Morda je danes lažje tistim mladim, ki pripadajo drugi
generaciji priseljencev, ker se poznajo med seboj iz šolskih klopi
ali so si sosedje že od malih nog..."

Po enem letu Janezovega bivanja v Velenju je EKK razpadel in Janez
je "pristal" v TE Šoštanj.

V šoštanjskih elektrarnah se je najprej zaposlil kot nadzorni organ v
investicijski službi za III. fazo njihove izgradnje. Z organizacijsko-
kadrovskimi spremembami so se v nadaljnjih letih spreminjale tudi
njegove delovne funkcije: najprej je bil vodja gradbenega, nato konzul-
tantskega oddelka, postal potlej pomočnik tedanjega vodje in pred peti-
mi leti vodja temeljne organizacije Inženiring. Ta temeljna organiza-
cija pa spričo malo prej že omenjene okoliščine doživlja zadnje čase
spremembe, vendar ne brez težav.

"O organiziranosti bodoče delovne organizacije Inženiring za potrebe
slovenskega elektrogospodarstva in premogovništva," je inženir Čr-
nivec načel to problematiko, "sem že veliko pisal in se tako glede
nje izjasnil. Zato malo zamerim vsem, ki so imeli nekoliko drugačne
ideje o organiziranosti te delovne organizacije, pa se niso potrudili,
da bi jih podrobno izoblikovane objavili. Le kresanje jasno izoblikova-
nih idej v javnosti namreč lahko pripelje do nekega rezultata. Saj ka-

dar se neke ideje začnejo uresničevati brez takšne konfrontacije, je to neke vrste pritisk ali prisila za izvajanje le delnih korakov. To pa pogostokrat privede do povsem drugega cilja, kot pa smo si ga sprva vsi zamislili.

Vključitev naše temeljne organizacije v delovno organizacijo Inženiring je za nas življenjskega pomena, saj po tej poti rešujemo vprašanje našega bodočega življenja in dela. Žal pa pri tej problematiki zavoljo tega, ker vse aktivnosti v zvezi z njenim razreševanjem potekajo tudi v krogu temeljnih in delovnih organizacij, ki teže odločanja o njej ne čutijo tako živo kot mi, prihaja do nekaterih poenostavljanj.

Naš osnovni cilj pri vsej tej reorganizaciji je uspešna graditev energetskih objektov in temu cilju naj bi bila podrejena celotna organiziranost bodoče delovne organizacije Inženiring. A spričo take težnje smo imeli težave. Zakaj cela vrsta institucij je, ki bi rade nekaj kontrolirale, usklajevale, spremljale, ne pa resnično odgovorno delale. O investicijah odloča celahierarhična veriga - pa celo o čisto strokovnih zadevah - odgovoren pa je vedno letisti, ki dela.

Poleg vsega tega se ta reorganizacija vleče že skoraj pet let. Zato smo se v naši temeljni organizaciji zdaj odločili, da se bomo združili z Elektroprojektom v Ljubljani, ne da bi čakali na sklenitev še kakšnih sporazumov."

S tem delom pogovora sva z inženirjem Črničcem zašla na njegovo delovno področje in sem je seveda sodilo tudi vprašanje, kako gleda na odnose med največjima delovnima kolektivoma v našem kombinatu, rudnika in termoelektrarn.

V odgovor na to vprašanje sem slišala tole:

"Delavci temeljne organizacije Inženiring nismo bili nikoli obremenjeni s kakšnimi predsodki proti delavcem v drugih delovnih organizacijah. Cela vrsta zadev, s katerimi se ukvarjamo - mednje v prvi vrsti spadajo razširitev deponije za premog, problematika razkladanja tujih premogov za TE Šoštanj, rekonstrukcija odpepeljevanja proizvodnih blokov in projekt V. faze izgradnje TE Šoštanj - je tesno povezana in usklajena s plani RLV in tako z njim in s celim preostalim delom REK zelo dobro sodelujemo.

Zgodi pa se, da delavce, ki nimajo neposrednih stikov z deli, s katerimi se ukvarjamo, slabo informiramo, zavoljo tega pa seveda lahko pri kakšni zadevi nepravilno reagirajo in ravnajo.

V TE Šoštanj je bilo tudi nekaj velikih kadrovskih težav in zaradi njih napetosti v notranjih odnosih, ki so se kazale na različne načine.

Vodstveni delavci v TE Šoštanj bi se morali tudi stvarnejše obnašati do samoupravljanja. Vedno sem jim zameril, da so v delovni skupnosti skupnih služb poskušali koncentrirati vse poslovne funkcije in odločati tudi o tistih zadevah, o katerih odločanje nesporno pripada delavcem v temeljnih organizacijah. Takoj ko pa je bilo treba del poslovnih funkcij združevati še na višjem nivoju, so se začeli obnašati, kot da je to narobe. Zame je to dvojnost, ki jo obsojam. Prava organizacija je namreč tista, ki utrdi ekonomski in politični položaj delavca v temeljni organizaciji; delavec v temeljni organizaciji pa se mora sam odločiti, komu bo zaupal operativne naloge v zvezi s poslovnimi funkcijami temeljne organizacije, in imeti možnost, da neprestano kontrolira opravljanje teh nalog in ugotavlja, ali jih službe za izvajanje res izvajajo v njegovem osebnem, skupnem in splošnem interesu. Če bomo znali tako ravnati, potem ne bo problem niti poslovanje DSSS pri nas niti združevanje nekaterih funkcij na nivoju sestavljene organizacije."

Še sva nadaljevala pogovor v tej smeri. In pri tem sem mu zaupala tudi svoje mnenje, da so delavci danes izgubili precej zanimanja za samoupravljanje, da se mnogi vse bolj zapirajo sami vase in v reševanje svojih privatnih zadev...

"Danes delavci v temeljnih organizacijah resnično razpolagajo le z majhnim delom vsega, kar ustvarijo. Enako velja za njihovo odločanje o rezultatih njihovega dela. Gospodarska situacija je težka. Na raven delavcev padajo posledice nekaterih napačnih odločitev, razvojnih usmeritev in investicij, za katere smo vedno rekli, da so samoupravno potrjene. To pa so stvari, ki mene opozarjajo, da moram biti pri samoupravi previden.

Delavec se zanesljivo ni nikoli zavestno odločil za 80-odstotno inflacijo. Rezultat vsega našega obnašanja pa je zdaj točno takšna inflacija. V preteklih letih - iz katerih izvira naša sedanost - je bilo verjetno precej skrivanja za samoupravljanje, ne pa pravega, vsebinsko bogatega samoupravljanja za delavca; delavec se je pri odločanju o posamezni investiciji sprijaznil s politiko majhnih korakov, ki se je pozneje izkazala za zgrešeno; torej za politično smer, ki nas je pri investiranju pripeljala drugam, kot pa smo hoteli.

Razumem, da delavstvo malo apatično, brezvoljno, potrto gleda na dogajanja v družbi; da je izgubilo velik začetni zagon za samoupravljanje;

nje; da so krogi, ki so precej nagnjeni k tehnokraciji in birokraciji, ta zagon dušili na razne načine, namesto da bi ga znali izkoristiti za družbeni napredek.

V naši temeljni organizaciji je s samoupravljanjem boljše. Res je, da nas je le 28, da smo večinoma delavci z visoko strokovno izobrazbo, da se med sabo dobro razumemo in o vsem odkrito pogovarjamo...

V večjih in zares velikih temeljnih organizacijah vsega tega gotovo ni.

Obstaja pa še en pomemben element za uspešno samoupravo: zaupanje delavcev v poslovodni organ. Moj stari izrek je: če hočeš biti dober poslovodni organ, ti mora biti najprej vseeno, ali poslovodni organ si ali nisi. Iskanje zadovoljitve svojih osebnih ambicij, želja po uveljavljanju, na družbenopolitičnem področju na račun delavca, kateremu si odgovoren, je zame nedopustno."

Vsa ta Janezova razmišljanja so mi veliko povedala tudi o njegovem značaju. Kljub temu pa me je še zanimalo, kako živi, kako razmišlja o sebi, svoji družini.

"Sedež naše temeljne organizacije je za zdaj še v Šoštanju, imamo pa eno delovno skupino tu in eno v Ljubljani. Kot vodja temeljne organizacije pa moram biti čimveč prisoten na obeh krajih, kar je zame precejšnja obremenitev. Živim pa spet v Ljubljani in se dvakrat na teden vozim v Šoštanj. Ko sem stanoval v Velenju, je bilo nasprotno.

Sicer pa v prostem času še ohranjam ljubiteljske dejavnosti iz študentskih let. Igram kitaro, še vedno hodim v gore. Ostal sem sicer bolj nedeljski planinec, ker sem alpinizem opustil. Zanj mi zmanjkuje časa, z leti pa človek postane tudi prepameten za tveganja v gorah. Prikrade se strah, ki ga mladost ne pozna. Z ženo tudi veliko kolesariva in s te perspektive spet odkrivava lepote narave.

Imava dva odrasla otoka, že poročenega sina in hčer, ki še študira. Rad bi se pohvalil, da sta pametna in jima zelo zaupam. Vzgojena sta v skromna mlada človeka; nimata pretiranih zahtev. Res je, da naša družina nikoli ni imela posebnih denarnih težav, vendar sva z ženo sinu in hčeri vedno dala vedeti, da je denar treba zaslužiti in včasih prav s težavo.

Današnji padec standarda za našo družino ne pomeni prevelikega bremena, verjamem pa, da lahko imata zaradi njega resne probleme dve kategoriji prebivalstva. Prva so najslabše plačani delavci, saj tem delavcem, kakršne padec standarda je, resnično ogroža že eksistenčni minimum... Zame je nesprejemljivo, da delavec, ki dela, prejema socialno pomoč. S svojim delom mora imeti zagotovljen takšen osebni dohodek, da lahko z njim spodobno živi... Druga kategorija pa so vsi tisti mladi ljudje, rojeni v naših najboljših časih, ki se jim je v letih odrasčanja od nespametnih staršev vedno posrečilo izsiliti vse mogoče. Ta mladina je danes dovolj brezobzirna pri uveljavljanju svojih interesov in želja, ker to počne na račun drugih. Še več: s svojim egoizmom se infiltrira v naš politični sistem ter vpliva na izbiro smeri, po katerih hodi celotna družba.

Potrebna bi bila resna partijska budnost in ideološko delo z delavci. Saj delavci so kategorija prebivalstva, ki je zaradi anomalij v družbi vedno najbolj prizadeta."

Pogovarjala se je Diana Kuhan

Alojz POTRČ, letos upokojeni delavec delovne skupnosti RLV Zračenje

Slovenske gorice so za popotnika, ki se s ceste zazre v številne vinograde na njihovih sončnih pobočjih, prijetno vabljive. Danes je v njih življenje morda res prijetno in bele zidance na vrhu gričkov vabljive. A tod je življenje teklo že od nekdaj in ni bilo vedno lepo in lahko. To je namreč pokrajina viničarjev, v kateri je pogledal v svet tudi Alojz.

Potrčevi so bili močna družina. Oče je imel v dveh zakonih 16 sinov; torej je bilo v družini veliko lačnih ust, z leti pa tudi veliko krepkih delovnih rok.

"Biti viničar, je pomenilo le delati in se prebijati skozi življenje," je Alojz začel popisovati viničarsko življenje.

"Viničarja, ki smo jo imeli v najemu, nam je omogočala rejo dveh krav, svinj in nekaj kokoši. Od tega bi morali živeti, če mati ne bi hodila delat tudi drugam, da je prinesla domov še kakšen kos kruha.

muham enodnevnica, muham cece in španskim muham.
Muhe gredo na drek,
mi pa to nismo.

Ne si misliti, da je lahko biti pesnik-delavec. Ni.
Če si samo pesnik, ne hodiš na delo. Tak pesnik sedi kje
v kakšni gostilni in posluša, kdaj mu bo zapela pesniška struna.
Ko zazveni, v hipu z nje prepiše, malo popravi, gleda na modo
in potem lahko od svojih pesmi živi.
Če pa si pesnik-delavec, si omejen. Večstransko. Če si poleg
tega še poročen, si omejen tudi večpolno.
Zakaj?

Ko sem na delu, moram svojo pesniško struno zrahljati, da
lahko s klavirjem tolčejo po njej, in se nič ne sliši.
Doma mora biti zopet tako rahla, da
lahko vsi sosedi in znanci gredo s srpom gor in dol po njej. In
bolj, ko tako

brenkajo nanjo, bolj se napenja in preden se utrga, zapoje.
In zdaj!

Ali imam čas, da ji prisluhnem? Kaj če ravno
hujšam za morje. Navadnim pesnikom je vseeno, kakšni so
videti na morju. Tja nesejo samo velike načrte
o brenkanju po svojem instrumentu. Z delavci-pesniki ni tako.
Na morju je svoboda. Ne bom menda na morju prisluškoval
svoji struni.

V tej pesmi, ki ni delavska, sem se precej zamotal.
Naj mi bo oproščeno, delam jo po spominu. Pred pol
ure je namreč pela moja pesniška žilica, pa nisem kar zapisal,
zdaj bo pa zopet treba končati, ker se bližajo letni dopusti.

Svoj čas sem preživeljal lepe trenutke.
So rekli:

Takšne delavce potrebujemo -
delavce, ki se spoznajo na umetnost.
Bodo delali globoko in z zanosom...
In sem delal globoko in z zanosom,
da mi je postalo hudo, in sem začel pisati pesmi.
Veliko delavcev se ukvarja s poezijo.
To smo pesniki delavci.
O blaženstvo - biti pesnik delavec ali
delavec pesnik. Opuščajo ti grehe pri delu
zaradi pesmic in grehe pri pesnjenju zaradi dela.
Postaneš v perje zaviti delavec pesnik ali pesnik delavec
in vsi vedo,
da ne bo nikjer nič s tabo.

Po šestih, sedmih letih zakona še kar nočem biti velik(i).
Sem še otrok, tako imenovan začetnik-pesnik-delavec,
z veliko vrstniki z velikimi cilji.

Imajo veliko ciljev in zaradi mene so lahko še večji,
jaz pesnik-začetnik-delavec pa nimam nobenih ciljev.
Vzeli so mi status delavca in sem osovražen in razočaran.
Moral

bi imeti v sebi nedosegljive želje neskončno visoko,
a sem samo še razočaran nad evrovizijo in upam,
da bodo hčerke tudi ZA, kot jaz, in tiho simpatizirale
s pankom, ali kakor se bo tistemu takrat reklo.
Hvala Veri, da mi je povedala tole pesem,
in hvala celi žlahti, ki vztraja pred televizorjem.

TOVARIŠKI POZDRAV!

Marjan Lipičnik,
RLV - Zunanja dejavnost

Dileme

Zakaj hočejo mornarji v pristan,
zakaj ne marajo širokih cest morjā,
odplulih ladij in njih peneče se poti,
kopeli v indijskem pramorju, skaljenja
nedolžne vzpetine k svodu neba,
napetih jader, galebov in ovčic nad sabo?

Vračajo se potniki s palube snov prek mostička,
prek pomola v pristanišče, v ognjišča:
pred gostišči in na pragih predpasnikov
zlatorjave ženske roke, mastne kuharice
in vonj čebule, riža, rib, krompirja,
otroški vrišč in sonce, ki ga ni drugod.

Zleknejo se moški, mornarji in krmarji,
zleknejo se v stare škripajoče zofe
in sanjarijo morje, delfinje trope, lastovice
krik, pršenje po razbeljenih rokah in v obraz,
skeline v očeh, meglice daleč pred premcem,
kot bi se v njih zrcalil dim domačega kurišča.

pošasti

kopirali so sonce
v potrati pobožnjaških
kapelic ob grobiščih
in ujemali ga
tako dolgo, da
se jim je nekega
popoldna za vedno
skrilo za tankimi
topolami in niso
več videli niti
mrličev pokopavati
in pot se jim je skrila
izza obzidja, onkraj
vrat v resničnost

ulice, njih križišča v tisoče smeri
in siromak popotnik v zasteklenem zaboju samote
išče oznake cest, obljudene prehode, mimoidoče,
oziraje se ne ve za pot,..... nikogar ni

ritolizniki, vaša dejanja so vroča poosebljenja
naše brezbriznosti, v vaših skledah pasjevdanih
pogledov so poganjki laži in sami pljujete vanje,
kakor je strupena slinavost gnojnih ust brez zob.

iz kakršnih-takšnih, nikakršnih dejanj, pričakovanih
ozelenela drevesa skrivajo gozd. v nasadu opijanjenja
in slokih izkrivljenih predstav glodate kosti, ki
padajo z mize dobrot, in v vas je strašna glad in
spet in spet, še hočete kosti.

Njej

Kakor na gladini
mirnega jezera
skalí se slika,
ko pade dež;

tako...,
 oj pesem, saj poznaš me
 in moj stih, len in utrujen;
 tako...,
 sneguljke so padale
 na leseno klop in talile se,
 vsaka se je zasvetila kot solza,
 brž ko je pristala nežno, tiho,
 a ne zaman;
 tako...,
 v rahlo kiselkasto travo
 dan za dnem že pada listje;
 ne, še ni jesen,
 porumeneli listi pa le vsak dan
 v pišu poznega poletja plavajo
 in počutijo se v letu
 kot krap v trzlaju trnka;
 tako...,
 moj zlati pajek se je
 zanihal na svoji srebrni nitki,
 za trenutek je še obstal v zraku,
 brez kril in..... pljusnil v mleko;

MLEKO SICER NI ŠKODLJIVO,
 ZA MOJEGA PAJKA
 PA JE BILO USODNO.

Josip Bačić-Savski

Zidari vremena

Kroz tisuće godina živi
 i uvijek se do sunca blista
 sve ljepši i vječno i star i mlad.
 U njegovu licu naša su lica.
 U njegovu rastu naš je rast.
 U njegovoj snazi naša je snaga i polet -
 ljubav i radost - smisao i strast.
 Zbližava ljude jer svuda živi
 i neprekidno traje pojam života,
 čovjekov rad.

Svojim slijedom mijenja oblike -
 stvara kulture i povijest piše
 na svakom mjestu te čudne planete.
 Neprekidno traje i još ljepše cvjeta,
 maštom i oblikom budi horizonte.
 Jer svuda ljudi zidari vremena,
 kroz njegove bure neprekidno lete.

Peter Rezman

Sonce in sončnice

Nekega avgusta, ob šestih popoldne, je Sonce jelo zahajati.
 Sončnice so se klanjale za njim in ga pozdravljale. Bile so
 že vse ožarjene in črne v sredini, a so še kar naprej lovile
 sončne žarke. Klicale so ga. Toda ne. Sonce je lezlo za Zem-
 ljo. Hotelo je obsvetiti še spodnjo stran zemeljske krogle.
 Tudi tam so ga čakale ožarjene in rumeno obrobljene sončnice
 ter ga klicale.

Sonce neprestano lazi okoli Zemlje in posluša, kako ga son-
 čnice kličejo. To mu godi.

Sonce je lump, ker se kar naprej skriva sončnicam za Zemljo.
 Potem se prikaže na čisto drugi strani. Sončnice se z boleči-
 mi vratovi vrtijo za njim in ga prosijo, naj jim sije. A Sonce

kar uhaja in uhaja. Starejše sončnice to že vedo in ga nočejo
 več klicati. Gledajo v tla in se muhajo. Od jeze tudi umirajo,
 in ko umrejo, se zjočejo. Takrat se v vsaki solzi zalesketa ujet
 Sončev žarek. Nekoč bodo sončnice pokradle Soncu vse žarke
 in takrat bo Sonce ugasnilo.

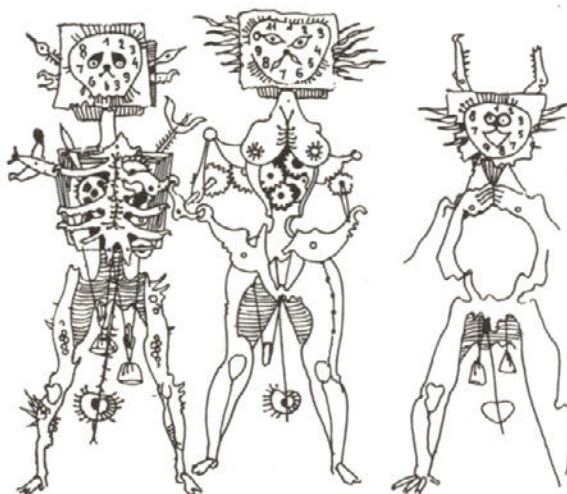
Josip Bačić-Savski

Radiogram mira

Ta-ta tit-tit tit-ta-tit*

Moji signali želje su eterom
 i vriju kao vir
 zvuče ko pjesma daleka lijepa
 i znače, znače MIR!

Sa njima zovem drugove moje
 iz kraja bilo koga
 a oni redom jave se meni
 na poziv znaka moga.

Mali Hirofumi, negdje iz Japana,
 šalje mi pozdrav drag
 kao i Vanja s dugačke Volge,
 iz Osla dobri Dag.

Molimo da se sve bombe spale
 jer to je slabost i hir
 tad sretna bič će mladost naša -
 živjeli sloga i mir!

Ta-ta tit-tit tit-ta-tit

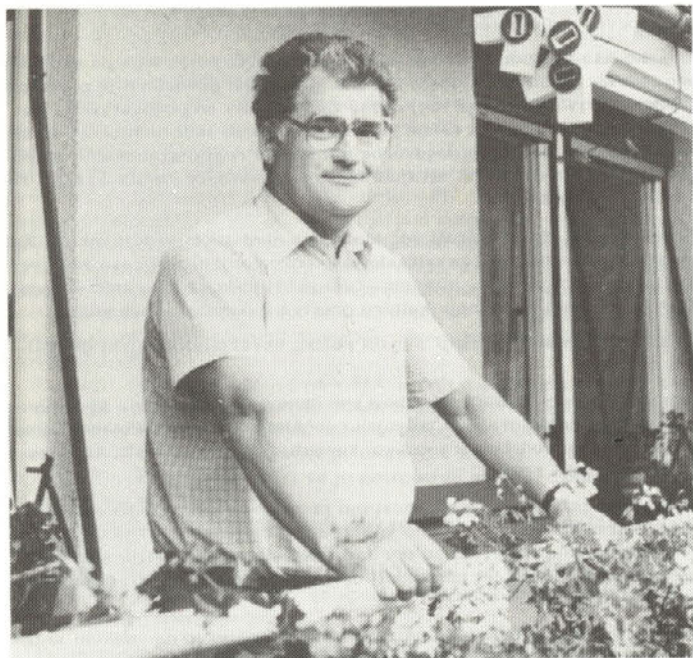
Naši signali te - želje žive
 eterom vriju ko vir
 zvuče ko pjesma daleka lijepa
 i žele, žele MIR!

* Ta-ta tit-tit tit-ta-tit = (- - . . . - .) = MIR

Denarja nismo poznali. Vse naše garanje v ogromnem gospodarstevu vinogradu je bilo 'poplačano' v naturalijah. Obleko nam je mati šivala iz starih očetovih oblačil, med vojno pa smo mrtvim nemškim vojakom 'kradli' uniforme, jih prebarvali in ponosili. Jaz sem kot najstarejši sin v deških letih kdaj pa kdaj še prišel do kakšne nove obleke, prej pa tudi jaz nisem poznal hlač. Nosil sem le srjačko; tako dolgo, segajočo čez kolena."

Alojz ni mogel tudi mimo vojne. Saj med njo je bilo za vse hudo; že zato, ker je primanjkovalo hrane. Med njo je Alojz hodil v nemško šolo. Očeta pa je imel v partizanih. Nekega dne leta 1943 je zaradi tega doživel težke trenutke. "Nekoč," je začel o tem pripovedovati, "so me srečali esesovci in hoteli zvedeti od mene, kje je oče. Ničesar nisem povedal. Zato pa so me zbili na tla, topli, brcali in kleli nad mano. Padalo je povsod. Tudi s puškinim kopitom po glavi. Po desnem ušesu sem dobil tako močan udarec, da so me potem pol leta zdravili v mariborski bolnišnici. Mislil sem, da bom umrl..."

Po vojni je bil Alojz fant, goden za izbiro poklica. Želel je postati mizar, a ga je oče, tesar po poklicu, nagovoril, da je šel k njemu v uk. Leta 1952 je potlej v Mariboru spoznal skupino zidarjev, ki so se pripravljali, da gredo delat v Velenje, in so potrebovali tesarja. Pridružil se jim je.

"Do takrat še slišal nisem za Velenje, saj nisem videl dosti več od goric in Maribora," je začel pripovedovati o tem svojem življenjskem razpotju.

"Spominjam se prvega pogleda na Velenje: bilo je le nekaj hiš tam, kjer je zdaj kotalkališče, sicer pa so bile še povsod njive in močvirje.

Tesarstvo mi je bilo všeč. Tudi zaslužek ni bil slab. Nekega dne po kakšnem letu bivanja v Velenju mi je Nestl Žgank, tedanji direktor RLV, ponudil delo v rudniku. Malo sem pomišljal - in ponudbo sprejel. Tako sem se 1. septembra 1953 poln tesnobe v srcu spustil v črne rove pod zemljo. Delati sem začel v 4. etaži in kmalu skoraj obupal. Premog smo nakladali z rokami, bilo je zelo vroče, tudi zaradi nerodne obleke in petkilogramske svetilke, ki sem jo moral tovoriti s seboj. Imel sem usnjeno čelado, ki mi je mokra padla na ušesa, suhepa na glavo nisem dobil... Nisem mogel verjeti, da sem lahko tako naivno nasedel direktorjevim besedam o denarju in ugodnostih v rudarskem poklicu in se zakopal v temo, ko bi vendar lahko še naprej zadovoljen delal na svežem zraku s sekiro in žago," je smeje končal Alojz obujanje spominov na to obdobje svojega življenja.

Pa je vendarle potrpel. Še več: odločil se je, da bo v rudarskem poklicu ostal. V desetih letih se je ob delu celo izšolal za rudarskega tehnika, naredil tečaj za strelca in poleg tega postal zagnan vodja mladinske organizacije. Bil je tako cenjen med sodelavci, da so ga predlagali tudi za predsednika upravnega odbora rudnika, kar je tudi postal.

"Mnogokrat mi ni bilo lahko, saj so bila to zelo spremenljiva in težka

šestdeseta leta," je nadaljeval s pripovedovanjem. "Najprej smo se ubadali s projektom Elektro-kemijskega kombinata. Pri njem je v petih letih požrtvovalno delalo petdeset strokovnjakov, a nazadnje se je pokazalo, da je ta projekt za celo republiko prevelik investicijski zalogaj.

Potlej je prišlo do splošne krize v premogovništvu. V RLV je bilo odpuščenih veliko rudarjev, gorel je premog na deponiji, ker ga je bilo preveliko, morali smo se odločiti za kolektivni dopust, zaostrena je bila disciplina pri delu... Zame, kot nadzornika, so bili to izredno težki časi. Najprej so hoteli odpustiti polkmete, pa smo organizirali delovna tekmovanja med različnimi čeli - 'kmečkim, sindikalnim, mladinskim, študijskim' - in so se 'kmetje' najbolj izkazali. Nazadnje smo obdržali le tiste, ki niso imeli drugih virov dohodka kakor od zaposlitve.

Poleg tega so takrat zaprli rudnik v Zabukovici in k nam poslali nekaj kdrarj; večinoma delavcev, ki so imeli le še nekaj let do upokojitve. Lahko si mislite, kaj so si mislili zaradi tega naši delavci, ki so bili odpuščeni!"

Alojz je bil letos konec februarja upokojen. Vedno je bil v gibanju, zato ima še zdaj množico obveznosti. V popoldanskih urah je receptor v domu kulture v Titovem Velenju, že 32 let poje v pevskem zboru Kajuh in je že 10 let njegov predsednik, dejaven je v svoji krajevni skupnosti, za njim sta skoraj dve desetletji aktivnega dela v jamski reševalni četi in dolg krvodajalski staž.

"Petje je moja velika ljubezen," je s ponosom začel pripovedovati o svojih ljubiteljskih aktivnostih. "Doma smo vsi peli in prav lepo je bilo slišati, ko se je naša pesem razlegla prek goric!

Letos bo minilo že 65 let od prvega zborovskega petja pevcev v Šaleški dolini, katerih izročilo ohranja pevski zbor Kajuh. A vse kaže, da bomo 'Kajuhovci' to visoko obletnico bolj žalostno proslavili, saj smo praktično na cesti. Ko so začeli graditi novo glasbeno solo v Titovem Velenju, so namreč tudi nam obljubili, da bomo v njej dobili prostor za vaje, obenem pa naš stari prostor za vaje v domu kulture namenili za sestanke. Vendar v novi glasbeni šoli zdaj ni prostora za nas in se zato iz starega ne damo pregnati. Ne moremo se kar tako nekje shajati, saj je naš zbor velik, imamo svoj klavir, mnoga priznanja, arhiv... Kam pa naj gremo z vsem tem?" je upravičeno potožil Alojz.

Saj ni človek, ki bi tarnal in vzdihoval, a v srcu ga tišči tudi to, da ljudje dandanes zanemarljajo medsebojne stike, da so si tudi sodelavci vse bolj odtujeni, da z odhodom v pokoj izgublja človek več z okoljem, v katerem je delal.

Nehala sva s pogovorom za objavo, se začela kar tako pomenkovati in povedal mi je še marsikaj. Še več pa pokazal. Množico knjig, na primer, ki jih je že vse prebral, številna priznanja in albume slik. Tudi po njegovem vrtu sva se sprehodila in pod skrbno negovano brajdo, ki mu bo tudi letos obrodila.

Spoznala sem tudi njegovo ženo, pridno žensko, ki je tudi viničarskega rodu in torej, tako kot Alojz, vajena prijati za vsako delo. Da slednje drži, je videti na vsakem koraku v hiši, ki sta si jo sama postavila.

Zdaj imata Alojz in njegova žena največ veselja z malo vnučko, ki sta jo letos prinesla k hiši hči Vera in zet. S stanovanji je težko, pa bodo za nekaj časa skupaj pod isto streho. Borisa, sina, pa ni bilo doma, ker se zdaj v Ljubljani ukvarja z diplomom za rudarskega inženirja in se bo kmalu poslovil od domačih ter za eno leto oblekel vojaško suknjo.

Tudi na Slovenske gorice Potrčeva nista pozabila. Tam sta med vinski-mi trsi naredila prve korake, zato se tjakaj še rada vračata.

Diana Kujan

OGLAS

Prodaj golf, letnik 1977. Podrobnejše informacije dobite prek telefona 855 231, Titovo Velenje, interno 251 - dopoldne.

Jože Kotnik, eden izmed letošnjih dobitnikov nagrade Karla Destovnika-Kajuha

Poznala sva se že prej. Sicer pa ga pozna večina ljudi v Titovem Velenju. Že dvaindvajset let je član Amaterskega gledališča Velenje. Nič kolikokrat je že nastopil na našem mestnem gledališkem odru, na gledaliških odrih širom po Sloveniji, širom in počez po Jugoslaviji pa tudi v tujini. Otroci ga sploh dobro poznajo in ob vsakem novem letu željno pričakujejo, da pride mednje kot dedek Mráz.

Med sodelavci v temeljni organizaciji Jama Pesje, kjer je zaposlen kot vodja kombajna na mehaniziranem odkopu dowy, je poznan kot vesten delavec, dejaven tudi v samoupravljanju. V svoji temeljni organizaciji je predsednik konference osnovnih organizacij zveze sindikatov, predsednik konference delegacij za delegiranje delegatov v skupščino SIS za kulturo in skupščino SIS za telesno kulturo, nedavno pa je bil izvoljen še v uredniški odbor našega glasila.

Na ravni delovne organizacije RLV pa je član predsedstva konference osnovnih organizacij ZS.

V prostem času je predvsem dejaven v kulturni skupnosti in Zvezi kulturnih organizacij občine Velenje. Je član odbora za skladen razvoj in načrtovanje kulture pri občinski kulturni skupnosti in član programskega sveta pri kulturnem centru Ivan Napotnik.

Jože je res vsestransko aktiven. Nič čudnega torej ni, da bo letos ob 8. oktobru, ko v naši občini podeljemo občinska priznanja in nagrade, prejel nagrado Karla Destovnika-Kajuha. Ta nagrada je bila tudi povod za tale najin pogovor.

Obiskala sem ga na njegovem domu - v prijetnem stanovanju v enem izmed stanovanjskih blokov sredi Titovega Velenja. V njem živi s svojo družino. Na delo je moral šele popoldne, zato sva se lahko počasi in preudarno pogovarjala. Ne vem več natančno, zakaj sva začela najprej razpredati misli o tem, kaj je v naši družbi dobro in kaj ne velja.

"Z vsem ne moremo biti zadovoljni," je menil Jože, potem pa nadaljeval:

"V zadnjem času smo nekaj stvari tako zapletli, zamotali, da se marsikone ne znajde. Med tistimi, ki ne vedo, česa se lotiti in kako, so tudi gospodarstveniki, politiki... Kaj storiti? Preprosto rečeno: vsak naj naredi tisto, za kar je plačan. Kdor ni sposoben opravljati dela, za katero dobiva plačilo, naj gre. Enostavno mu je treba odpreti vrata in se mu zahvaliti za sodelovanje.

Treba bo tudi res urediti nagrajevanje po delu. Ne tako, kot smo to urejali doslej. Dandanes primeri, da sta dva v družini zaposlena, a komaj spravita skupaj dovolj denarja za najosnovnejše življenjske dobrine, niso redki. Pri tem nekaj ni v redu. Moralo bi nas tudi bolj skrbeti, kako živijo mlade družine. Žal pa se vsak zanima le zase in skrbi le za svoje dobro počutje. Ljudje so preveč brezbrizni. Tudi razna sporočila o podražitvah, vse večji inflaciji in tako naprej jih ne prizadenejo več," je Jože sklenil svoje razmišljanje.

Sicer pa njega malodušje še ni zajelo. Še vedno je aktiven družbenopolitični delavec. Skrbi ga za sočloveka, še vedno najde smisel v delu, sploh pa za umetniško. Takole je pojasnil to svojo aktivnost.

"Najbrž to izvira že iz mojega otroštva in potem let zorenja. Rodil sem se v predzadnjem letu vojne v Mislinski Dobravi pri Slovenjem Gradcu. Edinec sem bil, partizanski otrok. Po vojni sva z mamo sama živela v Završah nad Mislino, leta 1958 pa sem prišel v rudarsko šolo v Velenje. Stanoval sem v internatu, kjer je vladal sila oster režim. Trda vzgoja in internatu je gotovo vplivala na mojo sedanjo zagnanost za delo. Takrat smo vsi sodelovali pri udarniškem delu. Že drugi dan svojega bivanja v Velenju sem pometal cesto od stare Name do kinodvorane. Kar nerodno mi je bilo, a ker sem na drugi strani ceste videl svoje starejše sošolce - med njimi tudi Srečka Meha - sem se potolažil. Potem sem nekaj let bil skoraj na vsaki delovni akciji v Velenju - od izgradnje otroškega igrišča do izgradnje planinske koče na Kozjaku in pletja trave ob Paki. Tudi v prvih letih moje zaposlitve pri RLV so

mi proste ure večidel minile pri udarniškem delu, potem pa se je plima udarniških akcij v Velenju sprevrgla v oseko."

"Kako pa je bilo takrat v jami?" me je zanimalo. Povedal mi je:

"Če bi se še enkrat odločal o svojem poklicu, ne bi bil rudar, čeprav to niti ni tako zelo slabo. V naših jamah se je v zadnjem desetletju ogromno stvari izboljšalo. Najbolj so se izboljšale delovne razmere. Nekatere stvari pa so se, žal, tudi poslabšale. Včasih je 'knapovstvo' slovelo po tovarištvu, počasi pa to izginja. Tudi vneme za delo ni več takšne, kot je bila. Za to nismo krivi rudarji; krivo je to, da v vseh teh letih nismo znali ločiti dela od nedela. Vsi smo bili enako nagrajevali. Tudi samoupravljanja se nismo resno lotili in vseh pravilnikov, zakonov nismo upoštevali. Če pogledava samo sindikat, pri katerem sem že vsa leta aktiven, lahko rečem, da ne opravlja svojih nalog, kot bi jih moral. Preobremenjen je z delom, ki bi morala opravljati druge organizacije. Veliko je v njem tudi ljudi, ki niso pripravljeni delati, zato večina dela pade na predsednika in na izvršne odbore osnovnih organizacij. Vsaj pri nas je tako," je potožil Jože.

"Najslajšo temo" - klepet o gledališču, ki je Jožetova ljubezen že dvaindvajset let - sva prihranila za zadnji del pogovora.

Jože je prvič stopil na oder že v osnovni šoli, takoj ob prihodu v Velenje pa se je pridružil mladinskemu odru. "Bilo nas je okrog petdeset igralcev in še vedno nas je od takratnih igralcev šest ostalo. Sploh pa smo eno najstarejših gledališč v Sloveniji," je povedal, potem pa se je pripoved o gledališču kar izlila iz njega.

"Vsako leto naštudiramo eno ali dve predstavi, poleg tega pa sodelujemo tudi na raznih proslavah. Za eno gledališko predstavo je potrebnih 35 do 40 ur vaj. To je precej časa. Že nekaj let se pogovarjamo, da bi bilo treba zaposliti režiserja, ki bi bil hkrati tudi mentor za šolsko mladino. Vendar iz teh pogovorov ni nič. Za režijo si moramo sposojevati ljudi pri celjskem ali ljubljanskem gledališču, velikokrat pa režiramo tudi sami.

Zavedamo se, da bi morali več storiti za gledališko vzgojo otrok. Žal pa smo s predstavami za odrasle tako obremenjeni, da časa za, recimo lutkovno dejavnost, nimamo. Tudi prostorske težave smo še lani imeli, ker smo se v domu kulture prerivali skupaj z glasbeniki."

In s čim se bodo v letošnji zimski sezoni ukvarjali velenjski gledališki igralci?

"Lotili se bomo obnovitve Leskovčeve drame Dva bregova, ki smo jo enkrat že odigrali za velenjsko občinstvo. Potem pa bomo najbrž naštudirali še sodobno francosko komedijo Bolha v ušesu, ki jo bo režiral Karel Čretnik.

Gledališka publika v našem mestu ni preveč številna, je pa zelo zvesta. Tudi med mladino imamo veliko zvestih gledalcev," je dejal, nato pa mi je zaupal še, da so mu najljubše vloge, ki pustijo sled pri gledalcih. Že nekaj let pa najbolj uživa ob novem letu, ko se spremeni v dedka Mráz.

Takšen je Jože. Razdaja se na različnih področjih in na vsakem je temeljit, uspešen. Tudi za družino si prihrani nekaj časa.

"Zaradi moje zagnanosti za delo moja družina ni prikrajšana. Navajeni smo na hiter tempo življenja. Edina težava je včasih moje triizmenško delo, a tudi to se dá urediti, saj imajo v temeljni organizaciji Jama Pesje razumevanje za mojo gledališko aktivnost."

Za sklep je Jože povedal, da nagrade Karla Destovnika-Kajuha ni pričakoval, da pa je zelo vesel, ko vidi, da je njegovo delo opazno in da je gledališka dejavnost družbeno priznana.

"Nič nisem nikoli počel za priznanja, nagrade, pohvale, čeprav se mi jih je že kar precej nabralo; med njimi tudi medalja zasluga za narod. Vse sem vedno delal zaradi velike ljubezni do gledališča in tudi v bodoče bo tako," je z nasmehom obljubil vsem, ki ga na odru radi vidijo. /Draga Lipuš/

Obvestilo za vse delavce RLV

Pri dvigu osebnega dohodka 15. oktobra 1985 obvezno morate imeti s seboj veljavno osebno izkaznico, ker bomo izpisovali matične številke občanov - zato, ker morajo biti vpisane v delovne knjižice. Brez veljavne osebne izkaznice nihče ne bo mogel dvigniti osebnega dohodka!

To velja tudi za tiste delavce RLV, ki bodo osebni dohodek dvignili v blagajni SOZD REK. Srečno! /Kadrovska služba DO RLV/

Dragan ROGIČ,

letošnji dobitnik nagrade
občine Velenje "8. OKTOBER"
iz naše sestavljene organizacije

Izmed 17 predlaganih kandidatov za prejem nagrade občine Velenje "8. oktober" ob letošnjem 8. oktobru, prazniku občine Velenje, je komisija za podeljevanje priznanj in nagrad občine Velenje izbrala tri kandidate za prejem te nagrade. Med njimi je eden tudi iz naše sestavljene organizacije, in sicer Dragan Rogič, direktor delovne organizacije Sipak.

Preden o tem našem letošnjem nagrajencu zvemo kaj več, povejmo še, da je nagrada "8. oktober" nagrada posameznikom ali organizacijam za izredne uspehe in dosežke pri razvoju gospodarstva in utrjevanju socialističnih samoupravnih družbeno-ekonomskih odnosov v občini Velenje!

Dragan Rogič se je rodil leta 1933 v vasi Kozica pri Sanskem mostu v Bosanski Krajini, v družini, ki je imela premalo obdelovalne zemlje, da bi lahko živela le od dela na njej. Zato je oče delal tudi v tovarni. Z materino smrtjo - umrla je, ko je bilo Draganu le dve leti in pol - se je njegovo življenje v marsičem spremenilo na slabše.

Po končani osnovni šoli je Dragan šel v svet. Najprej v poklicno industrijsko šolo v Smederevu, kjer se je izučil za strojnega ključavnika. Brez sredstev za življenje je potlej bil primoran poprijeti za delo in ob delu je dokončal srednjo tehnično šolo. Leta 1948 pa se je vpisal na ljubljansko strojno fakulteto. Ob študiju je delal v vojaškem remontnem podjetju, kjer si je pod strogo disciplino pridobil veliko izkušenj in delovnih navad. Z diplomirovanjem strojnega inženirja v žepu se je nato za dve leti vrnil v smederevsko železarno in leta 1964 ponovno prišel v Slovenijo. Papirnica v Radečah pa tovarna usnja v Šoštanju in naši elektrostrojni obrati, tedaj še v sklopu RLV, so bile Draganove prve zaposlitve v Sloveniji, potem ko je bil diplomirani strojni inženir.

Ob koncu šestdesetih let so se v RLV začeli načrtneje ukvarjati s prekalifikacijo velikega števila delovnih invalidov in njihovim zaposlovanjem pri ustreznih drugih delih in nalogah. V okviru teh prizadevanj je bil s sklepom delavskega sveta RLV leta 1970 ustanovljen tudi obrat Plastika, iz katerega se je postopoma razvila današnja delovna organizacija Sipak.

Dragan je bil med tistimi petimi delavci, ki so v obratu Plastika ora li ledino.

"Začeli smo s proizvodnjo plastičnih trakov, ki jih do takrat v Jugoslaviji ni še nihče izdeloval," se spominja inženir Rogič začetkov ene od dejavnosti sedanjega Sipaka.

"Proizvodnja je od vsega začetka naraščala. Prav tako se je povečevalo število zaposlenih delavcev. Proizvodni program smo kmalu dopolnili z izdelovanjem pribora za pakiranje s plastičnimi trakovi in razvojem proizvodnje avtomatov za povezovanje paketov. Imeli smo težave zaradi primanjkljaja strokovnega kadra in pri iskanju afirmacije v dolini. Bili smo zelo majhen obrat, manj pomemben za občino. Izdelke z našega proizvodnega programa je bilo možno tudi brez težav uvažati."

Dragan je bil predlagatelj proizvodnega programa za obrat Plastika. Takratni poslovodni delavci RLV Močilnik, Mali, Jelen in Hrastel so predlagani program podprli, in Dragan je postal tudi vodja obrata Plastika.

V letih razvoja samoupravne organiziranosti našega rudnika in kombinata je obrat Plastika postal najprej temeljna organizacija in nazadnje delovna organizacija Sipak z dvema temeljnima organizacijama: Plastični izdelki ter Kovinski izdelki in galanterija. S tem preoblikovanjem se je podrla tudi osnovna zamisel, da bi zaposlovali pretežno invalide, kajti proizvodni program je terjal ne le večjo strokovno usposobljenost delavcev, temveč tudi zdrave in močne delavce. Tako so danes kot invalidska delovna organizacija registrirani le Plastični izdelki, saj je v tej temeljni organizaciji med zaposlenimi delavci okoli polovica invalidov.

V utemeljitvi predloga za podelitev nagrade "8. oktober" Dragan Rogič piše, da je Dragan s svojim prizadevnim poslovodnim delom vseskozi prispeval k hitremu razvoju delovne organizacije Sipak v sorazmerno razvito delovno organizacijo.

"Sipakov celotni delovni program je danes zastavljen tako, da smo lahko uspešni le kot celotna delovna organizacija, ne pa vsaka TOZD zase. Vsak delavec, ne glede na to, kdaj se je zaposlil v Sipaku, ima zasluge za njegov razvoj, saj je s prihodom med nas priznal zanimi-

vost in uspešnost našega proizvodnega programa," je poudaril Dragan.

Sipak je danes poznan v večini jugoslovanskih projektantskih delovnih organizacij in v celoti pokriva potrebe jugoslovanskega trga po proizvodih, kakršne izdeluje. Pred kratkim se je vključil tudi v proizvodnjo sodobnih polnilnih linij za alkoholne in brezalkoholne pijače, se z eno od takih linij predstavil tudi na letošnjem vinskem sejmu v Ljubljani in zaradi nje bil deležen velikega zanimanja na sejmju.

"V Sipaku smo zdaj intenzivno usmerjeni v izvoz, predvsem na Vzhod, kjer že vrsto let uspešno nastopamo v Nemški demokratični republiki, Sovjetski zvezi in na Češkoslovaškem, prav zdaj pa navezuemo stike z Madžarsko in Bolgarijo. Naša prodaja v slednji dve državi bi bila kompenzacijska; za naše proizvode bi dobili surovino polipropilen in opremo za pakiranje izven našega proizvodnega programa, ki jo izdelujejo Madžari.

Vse proizvodne programe stalno dopolnjujemo, saj naša prizadevanja niso usmerjena v povečevanje fizičnega obsega proizvodnje, temveč v kvalitetno razširjanje sistemov pakiranja in povezovanja doma in v tujini," je še povedal direktor DO Sipak Dragan Rogič v razgovoru za ta prispevek.

Diana Kujan

Beseda v slovo od Franca Hrasta na pokopališču v Podkraju

V imenu celotnega kolektiva Rudarsko-elektroenergetskega kombinata Franc Leskošek-Luka, posebej pa v imenu delavcev temeljne organizacije RLV Izobraževanje, izrekam vsem sorodnikom iskreno sožalje. Posebno sočustvujem z ženo Frančiško ter hčerkama Biserko in Anito, ki bodo ljubečega moža in skrbnega očeta najtežje pogrešale.

Franc, nismo si mislili, da bomo tako kmalu stali na tem žalostnem kraju in boš ti tako tiho,

mirno ležal pred nami. Vajeni smo te bili videti vedno v delu, gibanju.

Že petnajstleten fant si se odločil za rudarjenje in iz rodne Hrastovca odšel na šolanje v zasavske revirje. Vedel si, da si boš trdo in v znoju služil svoj kruh, a tako si se odločil, ker si bil vaje trdega dela, ker sta te tako vzgojila skrbna starša. Oče ni dočakal začetka tvojega samostojnega življenja, sta pa zato vidva z bratom Viktorjem postala materina opora in pomoč.

Samo malo več kot štiri desetletja življenja in komaj pol toliko let dela v črnih rovih ti je bilo namenjeno, Franc. Tvoje roke so bile delovne kot le kaj, tvoj pogled prijazen in srce vedno pripravljeno prisluhniti.

Kako bomo zdaj, ko te ne bomo več videvali ob vsakem začetku delovnega dne - ko je eden manj za naš "Srečno"? Ostayamo tvoji sodelavci in prijatelji v mislih, spominih za vedno.

Naj ti bo miren počitek v slovenski zemlji in zadnjikrat - SREČNO!

Vabilo na razstavo inovacij

Letos prirejamo v občini Velenje že 6. razstavo inovacij. Tokrat z naslovom: BERA INOVACIJ ŠALEŠKEGA GOSPODARSTVA.

Že ime pove, da so bili k sodelovanju pri razstavi povabljeni vsi kamni v mozaiku šaleškega gospodarstva: vse delovne organizacije, drobno gospodarstvo, šole, društva in posamezniki. Pokrovitelj razstave sta občinski sindikalni svet Velenje in občinska raziskovalna skupnost Velenje.

Obeta se, da bo razstava zanimiva, zato pridite pogledat, kakšna je! Odprte razstave bo v petek, 11. oktobra, ob 18. uri v avli sejne dvorane skupščine občine Velenje, odprta pa bo vsak dan od 7. do 18. ure - do 18. oktobra!

Tovariški pozdrav!

Občinski svet ZSS Velenje

Nagradna križanka

[illegible]

SLOVARČEK ZA POMOČ PRI REŠEVANJU ● AIRE – mesto v severozahodni Franciji ● AMIEL – Henri, Frédéric, 1821 – 1881, švicarski pisatelj ● ARZEV – mesto v Alžiriji, vzhodno od Orana, novo petrolejsko pristanišče ● EIGER – visoka gora v Švici s slavno severno steno ● EVORA – mesto v južni Portugalski ● JOUBERT – Joseph, 1754 – 1824, francoski pisatelj moralist ● LAGOS – glavno mesto in najpomembnejše izvozno pristanišče Nigerije, 750 tisoč prebivalcev ● LEEDS – industrijsko mesto v vzhodni Angliji, 520 tisoč prebivalcev ● LVOV pokrajinsko središče SSR Ukrajine, 550 tisoč prebivalcev ● NIKOLAJEV – črnomoško pristanišče v SSR Ukrajini, 300 tisoč prebivalcev ● OISE – francoska reka, pritok Sene, izvira v Ardenih, dolga 300 km ● OKEN – Lorenz, 1779 – 1851, nemški naravoslovec in filozof ● VIRANT – Jernej, rojen leta 1932, slovenski tehnolog, profesor za teorijo preklonih vezij in digitalno tehniko na elektrotehnični fakulteti v Ljubljani

Rešitve s svojim točnim poštnim naslovom pošljite v uredništvo Rudarja – Informatorja do 21. oktobra 1985. Izmed pravih rešitev bomo tri izžrebali in njihove avtorje nagradili s knjigami v vrednosti 750, 450 in 300 dinarjev. /Uredniški odbor/

Srečno!

Želimo vam prijetno praznovanje praznika naše občine!